

Beretning til 100-årsjubiléet BSK 1993

(Formatert og korrekturlest etter en fil fra Jakob Rein Frengstad 4.12. 2014.

NB Må korrekturleses ytterligere. 10.12. 2015 Fridtjof Simonsen (-sett over på nytt nov.2016-fortsatt uferdig).

BYAASEN SKIKLUB,- 100 år den 3. des. 1993.

For 100 år siden startet organiseringen av foreninger for i fellesskap å drive idrett, og vår klubb er blant de eldste i landet.

Markeringen skjer på mange måter- blant annet ved dette jubileumsskrift.

I 1890 skrev Fridtjof Nansen "Skiløpingen er den mest nasjonale av alle idretter og en herlig idrett er den- fortjener noen navn av idrettens idrett, så er det i sannhet den..."

Våre stiftere og senere våre aktive og ledere har ved å opprettholde BYAASEN SKIKLUB gjort Nansens ord til sine.

BSKs hensikt er å legge forholdene til rette slik at våre aktive i alle våre disipliner og våre medlemmer skal erverve trygghet i sine idretter. Trygghet er forutsetningen for å ha glede i alle livets situasjoner, så også i idrett. Trygghet kommer når man mestrer sin idrett. Mestring kommer av øvelse og trening. Klubben vår har og vil i fremtiden søke å legge forholdene for øvelse og trening "i vår mest nasjonale idrett" til rette for den aktive skiløper, men også for dem som utenom skikonkurransen vil glede seg over skiidretten. Gi hver enkelt trygghet for derved å mestre sin idrett.

BYAASEN SKIKLUB må også sørge for at klubbens medlemmer føler et sosialt fellesskap. Idrettsbevegelsen i Norge er en enestående organisasjon i verdenssammenheng. 1.7 mill. medlemskap beviser dette. Vår klubb med 500-600 medlemmer er bare en liten, men viktig del av denne organisasjonen. Idrettsbevegelsen møter naturlig nok også vanskeligheter. Vi må imidlertid stå samlet for å løse disse for å kunne tilby våre barn og ungdommer en meningsfylt fritid på sunne premisser. Idrettens drivkraft er og vil alltid være: glede over bevegelse, glede over å mestre, glede over å ferdes i naturen, glede over å gjøre det sammen. TILLYKKE MED 100 ÅRS DAGEN!

Thorvald Nakstad
Leder i jubileumsåret.

Forord.

Til deg,

-som i egenskap av medlem,- tidligere medlem, eller forhåpentlig av ren og skjær nysgjerrighet ønsker å tilegne deg Byaasen Skiklubs 100-årige historie, bearbeidet og komprimert på grunnlag av klubbens godt bevarte protokoller, regnskapsbøker, beretninger, resultatlister, brev og bilder, og dessuten supplert med tilfang fra diverse privat oppbevarte dokumenter samt bilder som er blitt stilt til rådighet.

Siktemålet er at beretningen, slik den presenteres, i tillegg til å gi et historisk tilbakeblikk, også skal være et grunnlag for fremtidige historieskrivere å kunne spinne videre på.

Av et så mangfoldig og rikholdig materiale som står til disposisjon, krydret med detaljerte skildringer, referat, navn og resultater, der i og for seg det ene kanskje er like interessant som det andre,- har begrensningen vært et dilemma. Det utvalg som er gjort, må nødvendigvis tilskrives en subjektiv vurdering.

Av årsaker som nevnt, må beretningen oppfattes som en historisk ledetråd for tidsrommet 3. des. 1893 til litt forbi samme dato i 1993, med enkelte hull som for ett tidsrom i 30 åra, skyldes en lenge etterlyst protokoll.

Tidligere beretninger, til 60-årsjubileet i 1953 forfattet av Michael Simonsen, til 75-årsjubileet ved Egil Bjørvig og Gunnar Simonsen, samt mine egne fra 85 og 90 års-jubileene, har bidratt til å redusere noe av "gravingen" i kildematerialene.

Forøvrig har jeg både Gunnar Simonsen og Eugen Hauan å takke for lapping av enkelte hull. Gunnar og Fridtjof Simonsen har vært behjelpelig med å fremskaffe bildemateriale, spesielt fra den eldre tid.

Fra nyere tid har flere stilt materiale til rådighet.

Forhistorien.

Helleristninger viser at ski ble brukt her i landet så langt tilbake som i den yngre steinalder. Bit av ski som ble funnet i torvmyr i nærheten av Kristiansand (Øverbøskien), skriver seg fra bronsealderen.

Sagaen forteller at konger og krigsmenn brukte dem. Nevnt er både Olav Trygvason, Harald Hårdråde, kongsbrødrene Øystein og Sigurd og Arnljot Gelline. Baglerne brukte ski under borgerkrigen.

Bud og brevberere var brukere, og fra 1647, da regulært postvesen kom i gang, ble ski et viktig hjelpemiddel på mange postruter. Det finnes årstallpreget ski fra 1666 laget i Norge. Da Ole Bull inviterte "Myllarguten" til Bergen i 1850 til innvielsen av Den Nasjonale Scene, gikk han på ski fra BØ i Telemark til sjøen i Hardanger, for videre sjøtransport. Gjennom et langt tidsrom var konkurranser på ski med innlagt skyteøvelse, et ledd i opplæring av de militære avdelinger.

I forbindelse med krigshandlinger først på 1700 tallet ble det opprettet egne skiløperavdelinger. Tre av kompaniene var tilknyttet de nordenfjeldske regimentene.

De første sivile konkurranser i landet er trolig korte langrenn arrangert i Tromsø i 1843.

Utviklingen var dermed i gang i takt med at lag og foreninger ble stiftet.

Idrettsbevegelsen i Norge ble satt i system omkring 1860. En rask utvikling sønnafjelds i 1880 åra brette seg snart til Trøndelag og en rekke lag ble stiftet.

Trondhjem Skiklub ble det første lag i Sør-Trøndelag, stiftet 1884 og tilsluttet Centralforeningen. Deretter fulgte Leinstrand Skiløberforening i 1886 og så, i 1893 BYAASENS SKIFORENING. I klubbens eldste protokoll kan vi ordrett lese dette blekkskrevne referat:

"Høsten 1893 samledes man efter Indbydelse af Hrr. H.Stabell til Møde paa Munkvold i Anledning Dannelsen af Byaasens Skiforening.

På Møte foretages Valg af Bestyrelse, og havde dette følgende Utfald:

Formand: K.Dahl

H.Stabell, E.Ianssen,

Kasserer: Jens Hansen.

Paa et senere Møde paa "Bellevue" valgtes som 4 de Bestyrelsesmedlem:

J.Wold, og som Viseformand valgtes H.Stabell. Paa samme Møde fremsattes Lovforslag og vedtages samme."

Det sistnevnte møte fant sted på Jens Hansens heimsted den 3.des. 1893. På generalforsamlingen den 12.april 1902, ble denne datoen vedtatt som stiftelsesdag for klubben.

Som medlem nr. 1 står protokollert Harald K. Stabell. I løpet av det første virkeår kom tallet opp i 43. Generalforsamlingen i 1895 besluttet å melde klubben inn i Centralforeningen for udbredelse af Idræt, det senere Norges Idrettsforbund. Året 1889 vedtok generalforsamlingen navneskifte fra Byaasens Skiforening til Byaasens Skiklub. Av protokoller fra de første år fremgår at klubben savner et eget samlingssted for møtevirksomhet, tilstelninger, fester, premieutdeling m.v. og de steder som nevnes i beretninger knyttet til slike formål er:

Bellevue, Kleiva, Munkvold, Fredsnæs (Selsbakk), Byaasen Skole, Dahlhaug, Øvre Stafne, Fagertun, Nyborg m.fl.

Klubbmerkeønske ble snart aktuelt og Arkitekt H.K. Stabell fremla utkast. Utkastet ble vedtatt, men merkestansen som ble bestilt i Tyskland, viste seg ubrukbar.

Rundt århundreskiftet var det stor oppslutning på skifronten med innbydelser til renndeltagelse fra begge sider av kjølen og i de første årene etter skiftet, er både sportslig og administrativt gode år for klubben. Sosiale samvær med underholdning går igjen som en rød tråd i beretninger.

Byaasen Skiklub bidro gjennom sin aktive innsats til en rask utvikling av skiidretten, ikke minst ved personlig initiativ av sin formann Ludvig Sivertsen, et initiativ som førte til sammenslutning av skiforeningene i det daværende Søndre Trondhjems Amt og hans arbeid resulterte videre i opprettelsen av UtTrøndelagens Skikrets. Stiftelsen fant sted på Hølonde 13.mars 1904. Klubbens utsendte for anledningen var Ludvig Sivertsen og Ole Dahlhaug. I 1905 ble klubbmerketanken frisket opp igjen. Nye utkast ble laget, men det endte med at det tidligere utkast av Stabell ble valgt og satt i produksjon.

Som en ren formsak i anledning kretsens navnebytte, ble laget innmeldt i Sør-Trøndelag Skikrets den 17.april 1920.

Ludvig Sivertsen satt som formann i kretsstyret i periodene 1904-10, 1914-16 og 1919-20. I 1920 var det forhandlinger med det nystiftede Byaasen Idrettslag om eventuell sammenslutning, men det førte ikke til avtaler.

Politisk uro i tyveårene påvirket foreningslivet i negativ retning, men klubben viste vilje til gjennom internt samarbeid å opprettholde det gode kameratskap.

I jubileumsåret 1923 protokollertes et handlingsdekret med denne ordlyd: "Styret arbeider for utbredelse av interessen for og utviklingen av skiidrætten inden bygden, og haaper paa publikums og da især Byaasens befolknings forstaaelsesfulle sympati for denne sunde og herlige idræt som det beste bolverk mot slægternes legemlige og moralske svækkelse. For at naa dette maal bes klubben om at vore sambygdinger i enighet vil slaa ring om dens interesser og virke for den fortsatte trivsel og utvikling."

Som resultatet av et vedtak under et styremøte den 24.april 1924, ble det på generalforsamling samme år foreslått og besluttet å opprette en avdeling for gutter under 18 år. Vedtaket viste seg å bli særdeles rekrutteringsfremmende som førte til et sportslig løft for klubben i åra som fulgte.

Det ble arrangert en rekke større renn i klubbregi i denne perioden bl.a. Trønderrennet i 1924. Byaasrennet ble også innstiftet samme år.

Skolene på Byåsen ble trukket inn i aktiviteten gjennom årlig arrangerte pokalrenn.

Om aktiviteten var god i slutten av 20 åra og medlemstallet økende, så var økonomien heller skral, og året 1927 betegnes som et kriseår.

Takket være en kjempeinnsats både fra ledelsens side og klubbens medlemmer, klarte de å ri stormen av.

Økningen i medlemstallet, der de aller fleste var aktive utøvere, medførte et stigende behov for bemanning i administrasjon og funksjonærstab, og ikke minst driftsmidler. Alle tenkelige former for inntektsbringende arrangement ble satt ut i livet, både i anstrengelsen for å opprettholde stor aktivitet, vedlikeholde anlegg og forsvare avdrag på klubbhus.

Det ble arrangert basarer i klubbhuset med underholdning av egne talenter med engasjement av profesjonelle revyforfattere som laget populære, tidsaktuelle revyer og viser. Til en slik revy i 30 åra var det klubbens sangen ble til, forfattet av Ludvig Olsen. I tråd med at klubben etter hvert har fått nye skidisipliner på sitt program, har u.t. tillatt seg å supplere med 2 vers, tilegnet de nye grener. Sangen er i sin helhet er gjengitt senere i beretningen.

Arrangementene ble godt mottatt av den lokale befolkning og det brakte hardt tiltrengte penger i kassa og ble redningsplanken som skulle til for å komme ut av en tilsynelatende håpløs økonomisk situasjon. Den uegennyttige innsatsen brakte ikke bare balanse, men også overskudd til å utbedre både hus og anlegg.

Det ble også arrangert offentlige tilstelninger i form av dansefester som fikk stor oppslutning, spesielt fordi det i helgene ikke var tillatt å arrangere tilsvarende i byen. Ikke sjelden dukket det dessverre opp uønskede individer som laget bråk. Styremedlemmene som var ordensvakt på skift, hadde til tider en heller ubehagelig jobb. Det kunne bli både slag og spark. Det økonomiske resultat ble også etter hvert magert i forhold til innsatsen.

Årvisst ble sesongene avsluttet med Gaukrenn for passive og eldre aktive "koffertløperne", med de yngre aktive som arrangør.

Tradisjonens opprinnelse er uviss, -kanskje fra starten av ment som en gest fra de aktives side til de "passive", -for hjelp og støtte gjennom sesongen.

Tilskuere manglet heller ikke under slike seanser i visshet om at både fornøyelige, komiske og tragikomiske situasjoner oppsto når "gammelkaran" skulle vise sine ferdigheter, der både Kongepokalvinnere og Holmenkollfarere var bleke om nebbet og skjelvende i knærne når de satte utfør.

Den tidligere nevnte gutteavdeling vokste og ble stor og livskraftig med mange fremragende hoppemner. Det hendte at et femtitall ble påmeldt til renn på en og samme dag, og høyt oppe på premielistene kom de. Ikke så rent sjelden var det "fullt hus" i teten.

Jubileumsåret-sesongen 1933-34,- sto klubben som arrangør av Trønderrennet, med tildelt både Kongepokal og Trønderpokal.

Væromslag de siste dagene før rennet tok det aller meste av snøen. Som så ofte før ble redningen en-"mann av huse"-aksjon med snøkjøring til bakken og snøbæring i sekker på stillaset, og rennet ble reddet og gjennomført etter programmet. Ingen av pokalene tilfalt noen av våre den gangen, men den gjeveste havnet i Trøndelag. Sigurd Røen fra Rindal sørget for det.

Damene som allerede fra starten av hadde vært superaktive i sine gjøremål, som medvirkende ved tilstelninger, fester, basarer, fikk endelig sin egen avdeling i klubben i 1934. Flere av dem hadde tidlig vist seg som habile skiløpere spesielt i sin stilbedømte skigren "Stå utfor bakke". Klubbmerket er et synlig bevis.

Som et ledd i det sosiale samvær utenom sesongen, ble det enkelte år arrangert sommerutflukter til nærliggende bygder. De fleste meget vellykket, men en Selbutur i 1935 med over 50 deltagere, ble ifølge beretninger ingen suksess. Byåsing og Sælbygg kom ikke riktig godt overens. Det fremgår ikke av tilgjengelige nedtegnelser om at direkte trefninger fant sted, men stemningen kan betegnes som meget amper. Året ble ellers et økonomisk godt år og sportslig en sesong med mange fremragende resultater. Samme år kom det også i stand samarbeid om pokalrennarrangement med Løkken Idrettslag, som i årene før krigen hadde de beste hoppere i kretsen.

Det var spesielt prestasjonene i hopp og kombinert som i disse årene var klubbens styrke, men en og annen hederlig plassering forekom også i langrenn. Fra 1937 og fremover tiltok imidlertid interessen for langrenn, ikke minst takket være vår utmerkede kombinertløper Bjarne Berg som i nevnte år hadde en storslagen sesong i begge grener, men det var en annen aktivitet som fanget oppmerksomheten på samme tid.

Tre år på rad gikk klubben bokstavelig talt i vannet så det til og med laget bølger i dagspressen. Det var ikke på grunn av snøsmelting, men at tre av klubbens medlemmer, Eivind Olsen, Sverre Nilsen og Ragnar Hørringmo på klubbens vegne presterte å erobre en oppsatt pokal i Havnesvømmingen til odel og eie.

Klubben sto som arrangør av Hovedlandsrennet i 1938, også det med all ære i behold. Men i de forøvrig rent sportslig fremgangsrike årene, ble det under et styremøte samme år, gjort vedtak om å gjøre forsøk på å få solgt klubbhuset og eiendommen Søren, med begrunnelsen "at den ikke var formålstjenlig å sitte med".

På ekstraordinær generalforsamling den 18. april 1939, ble som foreslått, både hytte og eiendom solgt. Bortsett fra en ekstraordinær generalforsamling på Dahlhaug i 1927, var dette første gang at et årsmøte måtte holdes under fremmed tak. Møtet fant sted i Hjorten.

Styret gjorde også tapre forsøk på å forenkle administrasjonsapparatet i den tro at det skulle bidra til å løse de økonomiske problemene i denne kriseperioden. Gutteavdelingens styre og festkomiteen ble avviklet og administrativt lagt under hovedstyret. Alt dette skjedde samtidig med at klubben arbeidet med planer om lys i Byåsbakken. Det ble også søkt om bidrag fra kommunale og idrettslige instanser til utbyggingsformålene.

En større utlodning ble også satt i gang, men hverken tilskudd eller utbytte av egeninnsatsen sto i forhold til forventningene. Prisstigning og usikre forhold forøvrig gjorde også sitt til at planene ble stilt i bero. Medlemskontingenten ble forhøyet. Det økonomiske kontrollapparatet med henblikk på kontingentbetaling ble skjerpert. Påmeldte løpere som ikke stilte til start måtte finne seg i å betale sin egen startkontingent. Mottoet var tydeligvis at alle monner drar. Vinteren 1940 sto klubben som arrangør av utvidet kretsrenn, lagt til den 7. april. Det var det første renn der det kan sees at innbydelser er sendt til lag tilsluttet A.I.F.-Arbeidernes Idrettsforening.

Rennet ble avviklet etter programmet, med premieutdeling og fest i Hjorten om kvelden. Snaue 24 timer senere duret tyske fly over byen. Den 2. verdenskrig hadde hjem søkt oss.

Frem til årsskiftet ble det avholdt 2 protokollerte styremøter, det siste på stiftelsesdatoen den 3. des. Det ble der besluttet at "nåværende styre skal bestå nok et år." Det skulle gå hele 5 før organisert virksomhet kom i gang igjen.

I denne nesten 50-årige tidsperiode i klubbens historie, gjorde en rekke medlemmer en betydelig innsats, sportslig og administrativt.

Noen er i det foregående nevnt i naturlig historisk sammenheng.

Alle blir sikkert ikke tillagt den oppmerksomhet de egentlig har krav på. Som i historier ellers, er det enkelte som peker seg ut. Det kan være i kraft av spesielle egenskaper og/eller uegennyttig og fortjenestefull innsats over lengre tid. I jubileumsberetninger, både våre egne og Skikretsens, trekkes enkeltpersoner frem som faller inn under denne kategori.

Ludvig Sivertsen var formann i klubben fra 1899-1906. Formann i Skikretsen i periodene 1904-1910, 1914-1916, 1919-1920, styremedlem i Centralforeningen 1910-1919 og i NSF 1930-38.

Han var som ung, aktiv skiløper og en av de første autoriserte forbundsdommere.

Æresmedlem både i klubben og Sør-Trøndelag Skikrets.

Einar Wangsvig d.e. var formann fra 1910-1916. Hans lederevner skal iflg. beretninger ha vært preget av pågangsmot, strålende humør og omgjengelighet og bidro gjennom sin lederstil å gi klubben et meget godt omdømme, også han æresmedlem i klubben og Skikretsen.

Tjalve N. Rian var klubbformann fra 1920-1925 og i jubileumsåret 1933-34. Han betegnes som administrator av høy klasse,-initiativrik leder med pågangsmot ut over det vanlige og en drivende kraft i arbeidet med å skaffe klubben eget lokale.

Ole Dahlhaug var helt fra starten et meget aktivt medlem. Han var styremedlem og klubbens kasserer i en årrekke. Alltid å finne der noe skulle skje i klubbregi og utnevnt til æresmedlem i 1935.

En klubb kan aldri overleve bare med kusker og de forreste hestene i spannet. Det skal mange trekkhester til for å bidra til det som resulterer i laurbær for de få. Et godt resultat er alltid avhengig av et samkjørt spann, og da er den ene like viktig som den andre. Kjent og aktet er derfor ikke klubben blitt i denne perioden bare på grunn av de få i særklasse, men sammen med mange som i utgangspunktet kanskje hadde forutsetninger som kunne sidestille dem med disse hva innsats angår, og ikke minst med alle som gjennom korte eller lengre verveperioder bidro til å holde klubben i hevd.

Formennene i denne perioden får representere alle disse tillitsmedlemmer som medvirket til det gode rykte klubben fikk i skifolkets omdømme.

Bildeunderskrifter.

Formenn frem til 1946.

Konrad Dahl	1893-94	Ingvald Opland	1919-20
Einar Ianssen	1894-95	Tjalve N. Rian	1920-25, 1933-34
Albert Vaadan	1895-99	Erik Dahlhaug	1925-27, 1932-33
Ludvig Sivertsen	1899-1906	Aksel Nilsen	1928-30, 1931-32
Axel Sivertsen	1906-10	Otto Strøm	1930-31
Einar Wangsvig d.e.	1910-16, 1927-28	Einar Wangsvig jr.	1934-37, 1957-61
Anton Undlien	1916-17, 1918-19	Eugen Hauan	1937-39, 1961-63
Johan Simonsen	1917-18	Annar Ryjord	1939-46

Aktivitet i med- og motvind.

Allerede fra starten deltok løpere fra klubben i årlige konkurranser både i hopp, kombinert og spesielt langrenn og i klubbens første år og frem til 1930-åra hadde klubben en rekke fremragende skiløpere.

Han som utmerket seg aller best blant mange gode i årene 1908-16 var Ole Kroppan. Omtalt som en begavelse både som hopper og langrennsløper og erobret en rekke premier i alle de nevnte disipliner.

Rasmus Petersen hadde en lang karriere. Vant en rekke kombinerte renn rundt århundreskiftet og tok Kongepokalen i Gråkallrennet i 1905. Konrad Tobias Dahl var også en av de store, også han Kongepokalvinner. Det skjedde i Gråkallrennet 1913. I tillegg til sin skiaktivitet var han regnet som en av foregangsmennene i Trønderidretten.

Einar Wangsvig d.e. beskrives også som en meget habil løper som behersket alle disipliner. I Gråkallrennet 1904 tok han Kongepokalen.

Mange flere føyde seg inn i rekken av meget gode løpere: H.K. Stabell, Brødrene Ole og Jens Hansen, Erling Sivertsen, Oliver Wold, Arvid Wold, Karl Skjøstad, Birger Lykke, brødrene Anders og Ole Mærk, Tjalve Rian, Johan Opland, Ulf Rian og vi skal for all del ikke glemme de kvinnelige løpere, som så absolutt var enere i sin disiplin: Margrethe Tøfte, Ingebjørg Rian og søstrene Årø.

Av en rekke andre på samme nivå nevnes, selv om heller ikke det gir hele bildet av den aktivitet som bidro til klubbens et gode rykte:

Adolf Brandhaug	Kristian Hovdal	Erling Rognes
Arthur Balstad	Peder Jensås	Eystein Rosten
Bjarne Berg	Erling Knudsen	Annar Ryjord
Gunolf Berg	Magnus Knudsen	Nils Ryjord
Johan Berg	Torbjørn Knudsen	Per Ryjord
Karl Berg	Asbjørn Krogseth	Arne Rønning
Egil Dahlhaug	August Leinhardt	Helge Rønning
Erik Dahlhaug	Arne Leinhardt	Olaf Schanke
Leif Eggan	Torbjørn Leinhardt	Bjarne Schjerve
Odd Eriksen	Trygve Leinhardt	Gunnar Simonsen
Arne Frisvold	Øivind Leinhardt	Michael Simonsen
Hans Frisvold	Hans Løhre	Gustav Solem
Einar Gamst	Johan Moxness	Lars Solstad
Arnold Grøtte	Fredrik Mørk	Per Solstad
Gunnar Gundersen	Per Nilsen	Erling Susegg
Knut Gundersen	Sverre Nissen	Sigurd Susegg
Sven Gundersen	Eivind Olsen	Herbert Walseth
Bernt Hansen	Andreas Olsen	Einar Wangsvig jr.
Herman Hansen	Tore Mærk	Andreas Wanvik
Øivind Hansen	Konrad Opland	Peder Wanvik
Eugen Hauan	Martin Opland	Thorleif Wold
Anton Hjort	Olaf Opland	Ragnvald Øverlie
Wilhelm Hjort	Randulf Overby	Bjørn Åldstedt
Egil Hoff	Arvid Pedersen	Erling Åldstedt
Reidar Hoff	Birger Rolseth	Harry Åldstedt
Leif Hoff	Lars Rolseth	Magnus Åldstedt
Ragnar Horringmo	Trygve Rolseth	Rudolf Åldstedt.

En skinasjon som Norge, la naturligvis ikke utstyret på hylla i okkupasjonstiden. Selv om det av forståelige grunner ikke er nedskrevne referat fra den illegale virksomhet på skifronten i våre arkiv, vet vi fra en rekke kilder at den eksisterte. I litt bortjemte bakker og på utmarksplasser utover i distriktet samlet førkrigsaktive seg til "upremiert dyst" rekrutteringsarbeidet var imidlertid så godt som nedlagt.

Fred og ny giv.

Så fikk vi endelig oppleve frigjøringen og freden i 1945. Allerede til den 23.mai innkalte Annar Ryjord, som formann for det sittende styret som den 3.des.1940 hadde besluttet at styret "skulle bestå nok ett år" til styremøte for snarest mulig å komme i virksomhet. Møtet endte opp med beslutning om å invitere til et medlemsmøte. Til denne første sammenkomst i et fritt land møtte 22 medlemmer.

Møtet ble åpnet med at forsamlingen i ærbødighet lyste fred over minnet om æresmedlemmene Ole Dahlhaug og Peder Ramberg som begge døde under krigen, og brødrene Trygve og Torbjørn Leinhardt som falt i krigstjeneste.

Så var det å starte på nytt, -bokstavelig talt på bar bakke i alle forhold. Medlemsregistrering, økonomisk oversikt, rehabiliteringsplanlegging og planer for fremtid. Planer som forelå umiddelbart før okkupasjonen var fortsatt aktuelle og ble bearbeidet for realisering. Anleggene i Byåsbakken var allerede før krigen modne for store utbedringsarbeider.

Krigsårene hadde gjort sitt til at medlemmene ble spart for rivingsarbeider. Både hopp, stillas, tribune og dommertårn var praktisk talt forsvunnet.

Styret hadde vært forutseende nok til i rette tid å søke kommunal støtte for sine rehabiliterings- og nyanskaffelsesplaner. I tillegg inngikk planer for lysløype i nærheten av bakken. Interessen blant medlemmene var stor. De glødet etter å ta fatt. Bakkeplanene ble godkjent og utover sommeren var det stor administrativ aktivitet knyttet til prioritering, prosjektering, finansiering, fremdrift og egeninnsatsvurdering.

Klubben fikk bevilget kr. 5000. I tillegg satte Trondheim kommune 60 mann i arbeid med bakken og flata. Gjenreisingsarbeidet kom i gang, og det gikk med liv og lyst. En stund så det bokstavelig talt litt mørkt ut når det gjaldt det prosjekterte lysanlegget, men med den "strømførende" formann Annar Ryjord som energikilde og kvalifiserte stolpeklatrere som medhjelpere, fikk også det et heldig utfall.

Bakken sto ferdig 2.des.samme år, og 8.jan.1946 ble bryteren slått på for prøvehopping i flombelyst bakke. 17.jan. var anlegget komplett.

Den 7.jan. ble det avviklet et høytidelig åpningsrenn i den nye Byåsbakken med deltagelse av ca 240 hoppere. En nypremiere som i referat er omtalt som meget god. I avisomtaler fra rennet dagen etter kunne man riktignok i tillegg til det positive, også lese at en av hopperne var død etter fall. Vedkommende viste seg senere "så ganske oppegående", og var en av de mest treningsivrige i bakken.

Medlemstallet hadde i løpet av det første etterkrigsår kommet opp i 161, men den aktive andel besto stort sett bare av førkrigsløpere. Det sto svært så dårlig til med rekrutteringen.

Fem krigså hadde i så måte satt sørgelige spor etter seg.

Norges Idrettsforbund som også hadde gjenopptatt sin virksomhet, fremla forslag til ny kretsinndeling. Byaasen Skiklub var i forslaget oppført under Trondheimskretsen. Sterk motstand fra klubben resulterte i at forslaget ble endret og at klubben fortsatt fikk tilhøre Sør-Trøndelag.

Klubbens damer gjenopptok sin medvirkningsinteresse i klubbarbeidet og det ble på nytt opprettet egen dameavdeling. Håndballsporten ble også tatt opp som aktivitetsgren, og klubben var i en periode tilknyttet Norges Håndballforbund.

Og mer ball skulle det bli. Klubbens fotballentusiaster fikk styrets velsignelse til å melde klubben inn i Norges Fotballforbund. Etter ett års virksomhet ble etter alt å dømme ballen litt for rund. Interessen dalte raskt og det resulterte i utmeldelse.

Styret hadde ellers mange jern i ilden i dette første etterkrigsåret. Nytt husvære var fremdeles uløst. Ønskemålet var en hytte plassert i nærheten av bakken. Et brukbart tilbud ble overtatt av rekvisisjonsnevnda for husløse og naturlig nok tildelt bedre formål enn klubbens.

Generalforsamlingen av 1945 tok også orientering opp som aktuell gren i klubben og året etter ble det opprettet eget utvalg. Dette viste seg å være mer levedyktig enn ballsporten.

Klubben presterte bl.a. å erobre kretsmesterskap i lagorientering i Sør-Trøndelag.

Fra høsten 1946 og i en årrekke fremover finner vi blant flere andre sosiale tiltak, ukentlige "badstuba" på Wullumsgården. Hvor sosialt det har fungert hva kjønnskvolter angår, fremgår ikke av tilgjengelige beretninger.

Samfundsaftener med dans og underholdning ble jevnlig arrangert av de forskjellige avdelinger. Tiltakene var meget populære, med stor oppslutning av medlemmer. De fleste fant sted på Lian restaurant.

Ikke mindre gledelig var det at gjennomføring av faste treningskvelder i Byåsbakken samlet mange løpere til organisert trening.

Den førkrigsplanlagte lysløype ble også realisert i regi av Annar Ryjord, og åpningen fant sted den 23. des. 1946. I en landsdekkende presse ble løypa omtalt som "Verdens første".

Den store aktiviteten i de første etterkrigsåra med omfattende engasjement i kretsadministrasjonen, ble etterhvert en belastning for klubbens egen drift, og den eksplosive oppsving som naturlig kom med freden, ble merkbart avtagende. Oppslutningen om dugnader og medlemsmøter avtok, og situasjonen omtales som faretruende dårlig.

Forhandlinger om sammenslåing med B.I.L. hadde som tidligere nevnt foregått allerede i 1922.

På generalforsamlingen i 1949 forelå nytt forslag om samarbeide,- eventuelt sammenslåing. Forslaget ble også denne gang enstemmig nedstemt. Foranledningen til forslaget var trolig den sportslige nedtur i klubbens egne rekker som tilkjennegis i styrets appell i årsberetningen,- der det ordrett avskrevet står:

" Vi befinner oss fremdeles i en dødperiode. Det er et faktum som ikke kan bortforklares. Rent sportslig mangler vi de store stjerner, men det burde ikke være noen forutsetning for en klubbs eksistens. Vi må alle være med å skape det rette grunnlag for vår klubbs vekst. Den gode klubbånd som alltid har vært til stede i Byaasen Skiklub, må alle aktive og passive være med på å gi ny kraft. Vi har nu anledning til å møtes oftere og da er det bare ett ord det hele står og faller med, nemlig interesse."

Økonomien var også på dette tidspunkt svært dårlig. Kontingenten gikk tregt inn. De sosiale arrangement var så vidt i balanse. I ettertid kan det sannsynligvis betegnes som en av de naturlige bølgedaler i all virksomhet, for allerede under en vellykket 55- årsfest høsten 1948 i Håndverkeren, ble det dokumentert at balansen var opprettet. Klubbinteressen for orientering resulterte i at Michael Simonsen i 1949 tok initiativ til å stifte Sør-Trøndelag

Orienteringskrets. Han ble også kretsens første formann og satt i vervet i hele 4 år, og deretter avløst av klubbens særdeles aktive og gode orienteringsløper, Britt Stokke.

Med håndballen gikk det den motsatte vegen, og avdelingen ble nedlagt.

I påvente av en løsning på husproblemet, ble heimevernsbrakkva ved Wullumsgården møtested for administrative og sosiale formål.

Både vinter og sommeraktiviteten hadde en avtagende tendens i de eldste klasser i 50 åra. Heldigvis skjedde det motsatte med oppslutningen blant de yngre, og et gryende håp ble tent om at disse skulle bli grunnstamme for ny vekst.

Byen var i ferd med å spise seg oppover i de områder som så varmt ble omtalt som et eldorado i tidligere beretninger. En ny tid gjør seg gjeldende og en ny mentalitet. Det er innledningen til en kamp om ressursene, også de menneskelige. Medlemstallet er i disse åra helt ned på 50-60 over 17 år og 20-30 under.

I tråd med utviklingen frem til 60 års jubileet i 1953, foregikk også revidering av klubbens lover for til enhver tid å være på høyde med det som skjedde i tiden, både på det sportslige og administrative plan. Lovendringer ble gjort allerede i 1900 og senere kan registreres at det samme har skjedd i årene 1904,1925,1946.

I sin beretning fra nevnte jubileum avslutter Michael Simonsen med å beskrive den tilstand klubben befant seg i, og stiller både diagnose og ordinerer medisin for å få pasienten på fote: "La det være sagt med det samme at vi må finne oss i å ha blitt en liten klubb. Det er vanskelig å finne seg til rette for de medlemmer som har storhetstiden i frisk erindring. Styret har slett ingen god samvittighet, men hvis også hvert enkelt medlem tenker over hva det har gjort for klubben, håper vi det sitter flere med samme følelsen. La oss imidlertid bygge på det som er å bygge på, nemlig guttene. Hvis det er noen som har lyst til å ta et tak, er gutteavdelingen det rette virkefelt. Klubben går nå inn i sitt 60. virkeår, og det hadde vært morsomt om dette året hadde markert vendepunktet for klubben i riktig retning. Da må

imidlertid all surhet og pessimisme, for ikke å snakke om kritikksyke, bort. Det er så uhyre lite som skal til bare humøret er det rette, og hver enkelt følger en liten oppfordring fra styret. Den oppgaven du får, kan virke betydningsløs, men hjulene stopper av seg selv hvis den ikke blir løst. Med denne følelsesmessige vurdering vil styret takke alle medlemmer som har vist god samarbeidsvilje og løst sin oppgave, stor eller liten."

Et ikke så rent lite plaster på såret i anledning jubileet var tildelingen av Norges Skiforbunds plakett "For fortjenestefullt virke for Skiidretten gjennom 60 år". Som en naturlig følge av den bebyggelsesmessige byutvikling, ble det aktuelt å forlate Sør-Trøndelag Skikrets og i stedet gå inn i Trondheimskretsen. Der ble klubben godt mottatt. Knyttet til overgangen, og ikke minst pga. den vanskelige driftsmessige situasjon klubben var inne i, ble det opprettet en innsatsvillig aktivitetskomite. Denne besto av Oddvar Mo, Torbjørn Leinum, Herberth Walseth og Aage Aagaard. Komiteen maktet i løpet av årene 1957-61 å bringe klubben opp av bølgedalen. En av de store og primære oppgaver var behovet for en radikal ombygging av bakkeanlegget.

For å forberede og senere iverksette dette arbeid, oppnevnes en bakkekomite der både Mo og Walseth befant seg og som tredjemann Eugen Hauan. Ole Olsen ble også tilknyttet komiteen og erstattet Hauan som ble medlem av en sideordnet komite for lillebakken, sammen med Einar Smedås, Erling Rognes og Egil Bjørvig.

Bakkeombyggingen ble finansiert ved tippemidler, kommunale og private bidrag og sist men ikke minst ved et storstilt dugnadsarbeid ledet av byggmester Olav Presthus. Senhøsten 1961 var bakkeanlegget fullført.

Klubben opprettet slalåmavdeling samme år. Interessen for denne fartsfylte sporten var skapt langt tilbake i tid. Allerede i det første prøverenn som fant sted i Gråkallen i 1929, var klubben representert. Vinteraktivitetene var så absolutt i ferd med å komme i faste velorganiserte former. De respektive utvalg arbeidet etter hvert mer og mer selvstendig. I pakt med utviklingen, med krav til rask og effektiv avvikling av renn, ble vi tidlig en foregangsklubb, både i hopp og langrenn.

Under jubileumsrennet i 1954 ble åpen bedømmelse praktisert for første gang i vår krets. Einar Smedås var mannen bak utregningssystemet som han senere videreutviklet. Han hadde i en årrekke ansvaret for utregning ved de fleste større arrangement i landsdelen.

Klubben har i alle år vært på høyden både i kvantitet og kvalitet når det gjelder skidommere. Også i friidrettssammenheng hadde vi flere autoriserte dommere som dessuten i en årrekke i tillegg ivaretok klubbens sommeraktive virksomhet.

Det ble opprettet en egen finanskomite i 1964. Komite fulgte komite i mange år fremover. Den første besto av Eugen Hauan, Oddvar Mo, Aage Aagaard og Einar Wangsvig. Flere av disse finner vi igjen i de tidligere omtalte aktivitet- og bakkekomiteer.

Betydelig innsats ble gjort som ga kjærkomne midler til drift.

Byaasen Skiklubbs Dameforening ble også stiftet dette året. I tråd med den redigering som ellers er gjennomført i denne beretning, er de respektive utvalgs aktiviteter omtalt under egne vignetter. Det samme gjelder også Dame/Støtte -foreningen.

1964 var også året da Olympiaaspirantene med Engan og Brandtsæg i spissen deltok i et mønstringsrenn i Byåsbakken. Det var slett ikke eneste gang storfugler fant det formålstjenlig å bruke bakken i treningsøyemed. Etter hvert som aktivitetene ble mer og mer spesialisert, delte fellesutvalget seg i utvalg for de respektive nordiske disipliner.

Det ble innledet samarbeid for en fireklubbskonkurranse mellom B.I.L., B.S.K., Heimdal I.F. og Nidelv, som førte til en positiv utvikling av miljøet på tvers av tilhørighet. Årsberetningen for sesongen 1966-67 forteller at vi i tillegg til å være "verdens beste arrangør" av hopprenn, også har fått god "sveis" på langrennsarrangementene, og at langrennsinteressen tiltar særlig blant de yngste. De før omtalte tradisjonsfaste og populære Gaukrenn ble borte i en periode, uvisst av hvilken grunn.

Arrangementene ble imidlertid beviselig gjenopptatt fra 1967 og er fortsatt en løssluppen "medellerutenskipgivenhet" på "medellerikkesnøføre", der sats og nedslag er mer knyttet til premieutdelingen enn i rennet.

Som den "verdensberømte" arrangør vi hadde rykter på oss for å være, ble vi i en årrekke Trondhjems Skiklubb medarrangører i Det Lille Gråkallrenn. Flere av hopprennene ble avvirket i klubbens bakkeanlegg. Det fremgår av beretninger fra disse åra i klubbens historie at virksomheten var svært god. Bakker og anlegg ble holdt i utmerket stand, og takket være de årvisse flaske- og papirinnsamlinger, loddsalg, reklamedistribusjon m.m, var også økonomien tilfredsstillende.

Generalforsamlingen i 1968 vedtok at klubben skulle søke medlemskap i Sør-Trøndelag Friidrettskrets. Medlemskapet ble meddelt i orden den 12.11.1969.

Klubbens 75 års jubileum i Kokkskolens lokaler i 1968, ble en hyggelig og verdig markering. Dameforeningens leder Aina Misfjord overrakte fane som ble avduket av festkomiteens formann Egil Bjørvig og deretter overlevert klubbens formann Herberth Walseth. Fra Norges Idrettsforbund fikk klubben Krystallpokalen med diplom, forbundets høyeste utmerkelse etter plaketten klubben mottok ved 60 års jubileet. Planer om et nytt bakkeprosjekt mellom Byåsbakken og Kari-Perstua hadde en tid versert som en mulighet. Egil Bjørvig og Olav Presthus konkretiserte tanker og Ønsker i et forslag om å fremme prosjektet. For å dokumentere grunnlag for en eventuell søknad, foretok Asbjørn Blåsmo med bistand fra de to andre, nivellering av den aktuelle bakketrasé og utarbeidet grunnlagsmateriale og kostnadsoverslag. Lengre kom dessverre aldri prosjektet. Det ville kanskje ha bidratt til et komplett rekrutteringsanlegg for hoppporten i byens nærmiljø.

I 1968 deltok klubben for første gang i 17. mai toget bak egen fane, båret av fanens avduker Egil Bjørvig. Samme år ble Oddvar Mo uttatt til å lede en hopptropp til Amerika.

Bingofebren raste som en farsott i slutten av 60 åra. Den smittet klubbens finanskomite og sammen med Asbjørn Blåsmo, som på dette tidspunkt var representert i styrene både i klubben og Åsveien Skoles Musikkorps, ble det opprettet et samarbeidsprosjekt mellom interessentene. Sverresborg Skoles aula ble stilt til disposisjon. Resultatet var kjærkomne penger til klubb og korps. Samarbeidet fortsatte ut 1973. Fellesbingoen ble da ikke lenger regningssvarende.

Finanskomiteen hadde dessuten i mellomtiden fått innpass i annet Bingoforetak og senere kom det også i stand Bingo i egen regi i Byåsen Butikksenter. Sammen med 4 andre klubber fikk vi anledning til å delta i helgebetjening på Skistua med Bjørn Michelsen som administrator. All fortjeneste gikk uavkortet til klubbformål. Samlet bidro dette til at planlagte aktiviteter kunne opprettholdes. Elendige snøforhold satte imidlertid stopper for å kunne gjennomføre enkelte arrangement.

Orienteringsutvalget som i noen år hadde vært på nedtur, tok seg betraktelig opp igjen.

Friidrett hevdet seg også meget godt i en periode på 1970 tallet. Spesielt gjorde terrengløperne "vei i vellinga".

I 1972 fremmes forslag om forsøk på å få i stand eget medlemsblad. Gunnar Hoff-Jensen påtok seg å stå som ansvarlig og første blad kom ut samme år. Men dessverre, allerede etter to år tok utgivelsen slutt.

80 års jubileet ble markert med fest i Nidarøhallen. Sesongen betegnes ellers som meget positiv for skidisiplinene, men rekrutteringen i hopp svikter. Friidrett og orientering hadde også tilbakegang.

Hopping på plast var på vei inn. I forbindelse med forslag til utbygging av plastbakker i distriktet, ble også Byåsbakken nevnt som et alternativ. Det kom heldigvis ikke på tale.

Den tidligere nevnte svikt i rekrutteringen resulterte i vervekampanje i form av distribusjon av INFO-brosjyre om klubbens aktiviteter. Det ga positive utslag for langrenn og alpin, men ikke hopp.

I generalforsamlingen i 1975, ble et forslag om å nedlegge Friidrettsutvalget nedstemt fordi det var for sent innsendt.

Det nye styret ble anmodet om å vurdere avdelingens berettigelse. Opprettelse av eget Trimutvalg ble derimot enstemmig vedtatt. Også et forslag fra Dameforeningen ang. avtale om eierforhold og drift av ny hytte ble vedtatt.

Etter ønske fra Idrettsrådet utarbeidet styret i 1977 en prioriteringsliste for aktuelle ombyggings- og/eller utbyggingsplaner for anlegg. Det presenterte materiale, bilagt skisseutkast, omfattet: Rekruttbakke. Tunellprosjekt under Fjellseterveien (i bekkefartraséen ovenfor Ferista).

Videreutbygging av Blyberget som rekrutteringsbakke for slalåm. Opparbeidelse av sletta i Byåsbakken.

Både rekruttbakke og opparbeidelse av sletta er foretatt. På økonomisiden ble det dette året gjennomført en storstilt abonnementstegningsaksjon på en boksubskripsjon. Helhjertet innsats fra en aksjonsgruppe av medlemmer fra de fleste utvalg samt Dameforeningen, ga et fint resultat.

Langrennsavdelingen var i en vekstperiode, men dessverre oppsto et kontinuerlig frafall i aldergruppene over 13 år. Hopp sto på stedet hvil.

For første gang holdes den årlige generalforsamling i nyhytta.

Samme år ble det utarbeidet både "Vedtekter for BSK-hytta" og "Regler for utleie og bruk." I denne 10 årsperioden, fra 1968 til 1978, sett under ett, kan det tillegges at klubben årlig har avvirket sine terminfestede nordiske disipliner og alpine renn og dessuten bistått Trondhjems Skiklub med de tekniske arrangement av Det Lille Gråkallrenn både for hopp og langrenn. I sin funksjonstid i samme periode avvirket også friidrettsutvalget sine terminfestede terrengløp og banestevner.

Selv etter at avdelingen kom i dødvannet, fortsatte klubbens entusiastiske friidrettsinteresserte medlemmer å ivareta sine forpliktende avviklinger av de arrangement klubben,- i kraft av Norges Friidrettsforbunds terminliste, var pålagt å gjennomføre.

Alle utvalg har dessuten arrangert sine årlige klubbmesterskap. Tradisjonen tro har også bakkeutvalgene holdt klubbens anlegg i utmerket stand gjennom hele perioden.

Klubbens materialforvaltere har på samme fortjenestefulle måte ivaretatt klubbens verdier og holdt bruksutstyr vedlike.

85 års jubileet ble behørig markert med fest på Lian Restaurant den 12.des. 1978 med 71 gjester. Klubbens gode økonomi hadde gjort det mulig å støtte de enkelte utvalg for deltagelse i lands- og hovedlandsrenn, uten at dette hadde medført begrensning i aktivitetene forøvrig. Dameforeningen sørget for å dekke utgifter både i forbindelse med drift og vedlikehold av hytta, og dessuten til trenere og jubileumsarrangement, bl.a. Ten-treff i hytta med god deltagelse.

Det registreres etter hvert at den utvalgsvis administrerte aktivitet i klubben dessverre medfører mindre og mindre kontakt mellom avdelingene. Det er bare Orientering som samler aktive og passive på tvers av utvalgstillørighet.

Aktivitetsspredningen utvalgsvis medførte også endrede rutiner på økonomisiden. Fellestiltakene på klubbplan ble avløst av utvalgsadministrerte tiltak, støttet av midler fra klubbtildelte drifts- og aktivitetstilskudd fra det offentlige. Gjennom hele perioden har en rekke tillitsvalgte deltatt i kurs og seminar samt representert klubben i møtevirksomhet på krets- og forbundsplan. Generalforsamlingen valgte enstemmig inn Gerd Røe som klubbens første kvinnelige leder i hovedstyret i 1982. Den positive utvikling medførte at klubbhytta etter hvert ble for lita i forhold til aktivitetsbehovet, både til egne formål og de stadig flere aktuelle utleieformål. Etter en klubbintern behovsvurdering ble det besluttet å utarbeide grunnlagsmateriale for et byggetrinn nr. 2.

Asbjørn Blåsmo ble satt på oppgaven også for dette byggetrinn. Søknad om midler ble godkjent, og under ekstraordinært årsmøte 14.feb.1986 vedtok generalforsamlingen enstemmig å realisere prosjektet. Årsmøtet i 1986 fattet også vedtak om å opprette et eget utvalg for å ivareta en økende interesse for telemarkkjøring og Skiathlom. Navnet ble Telemark/Skiathlom-utvalget. Samme år ble det besluttet at et lovutvalg skulle legge frem forslag til ny lov med på NSF's lovnorm som grunnlag. Årsmøtet vedtok også at Dameforeningen skulle omdøpes. Nytt navn ble Byaasen Skiklubs Støtteforening. Kjært barn har etter hvert hatt mange navn, men aldri forlatt sin formålsparagraf, og Støtteforeningen bidro i 1987 med et vesentlig beløp til hyttas 2. byggetrinn. Medlemmene tegnet ellers aksjer i prosjektet. Klubben ble forøvrig tilgodesett både med aktivitets- og anleggstøtte fra kommunen. Omsøkte beløp fra STUI ble også innvilget, og vi hadde tilfredsstillende uttelling fra Bingoengasjement.

Styrets arbeidsutvalg arrangerte møter, der "Idrettslaget i Sentrum", ILIS, var det sentrale tema. Resultatet ble at klubben sammen med tre andre lag i fylket, deltok i prosjektet med siktemål å gi skileik som tilbud, primært til barn i 7-8 årsalderen.

Medlemsskap i Orienteringskretsen opphørte.

Arbeidsutvalget foreslo endring av statutter og instruks for BSK-hytta. Dette innebar at hovedstyret overtok ansvaret for driften og at vedlikehold ble delegert til hyttekomiteen med hovedstyrets nestleder som leder for komiteen. Det ble også foreslått nye retningslinjer for budsjettet 89/90 som ga styret fullmakt til å disponere de midler som er avsatt til styrets disposisjon for administrasjon, kurs, hyttekomiteen, jubileumskomiteen og arrangement i gruppens regi.

Vi gikk inn i sesongen 1990-91 med særdeles dårlige snøforhold som ga merkbart utslag i rekrutteringen. Bare skileikgruppa med sine beskjedne krav til underlagets beskaffenhet, har opprettholdt full aktivitet. Klubbens medlemstall skrumpet inn pga. avskalling i den passive medlemsstokken.

I tilknytning til Trondheim kommunes plan om forvaltning av friluftsområdene rundt byen, utarbeidet klubben en uttalelse knyttet til behovsønsker i vårt nærområde der de vesentlige momentene var:

Planfri kryssing av Fjellseterveien. Kari-Perstu-området som alternativ skileikanlegg sammen med Sommerseterområdet.

Lys på parkeringsplassene ved Ferista og i stier i nærområdet til Byåsbakkene.

Det er svikt i tilgangen på tillitsmedlemmer. I denne forbindelse reises det også spørsmål om ikke klubben for tiden er overadministrert i forhold til antall aktive. Av årsmøteberetningen fremgår at den økonomiske tilstand er tilfredsstillende, og på tross av betydelige låneopptak fremmes budsjettforslag som tar sikte på å være gjeldfri på kort tid. Allerede året etter, i 1992, har situasjonen dessverre motsatt fortegn og vedtaket om kortsiktig gjeldsnedbetaling må tilsidesettes.

Et tiltenkt samarbeid med Freidig om å arrangere VM i Telemarkkjøring 1991, ble dessverre uaktuelt da rennet ble besluttet lagt til Italia. I stedet fikk klubben tildelt NM i Telemarkkjøring i 1992. Arrangementet ble planlagt og gjennomført i samarbeid med Sp.kl. Freidig.

Det tradisjonelle 1/2 årsmøte ble erstattet av en sammenkomst i hytta for klubbens eldre medlemmer med god oppslutning. Forhåpentlig et tiltak som blir ny sosial tradisjon, og som kan bidra til å samle medlemmer på tvers av utvalgstilhørighet i kontaktskapende klubbmiljø.

Klubben nærmet seg sin 100-årige bursdag. I forbindelse med jubileet ble Torgeir Gunleiksrud oppnevnt som rennansvarlig i et samarbeid med utvalgene.

Den tidligere nevnte "tillitsmedlemskrise", sett i sammenheng med en påstått overadministrasjon i utvalgene, gjorde det imidlertid vanskelig å supplere komiteen for sosiale tiltak. Det ble også gjort til kjenne at vi gikk inn i jubileumsåret i en dårlig økonomisk tilstand. Driftsstøtten fra kommunen uteble.

Gledelig var det imidlertid å registrere at skiaktivitetene hadde tilfredsstillende oppslutning blant de etablerte, men rekrutteringen var fortsatt dårlig.

De enkelte utvalg gjennomførte sine terminfestede renn i 100 årsjubileets tegn og klubben markerte seg godt i 17. mai toget. Det ble planlagt tilstelninger både for tenåringer, de aller yngste og de "gamle".

Jubileumsfesten fant sted på Lian Restaurant på stiftelsesdagen den 3. des. 1993. Den har, sammen med de andre arrangement i jubileumsårets tegn, fått egen omtale i et avsluttende kapittel i beretningen.

Aktivitet i etterkrigsåra.

Hopp. Kombinert.

I klubbhistorisk sammenheng er det naturlig og innlede også etterkrigsåras virksomhet med å beskrive de aktiviteter som var opptakten til klubbannelsen,- slik det med sirlig håndskrift er nedtegnet i klubbens første protokoll.

" Hopprenn for Voxne og Gutter under 16 aar i Kleivabakken den 17. feb. 1894 med 5 Voxne Deltagere og 5 Gutter. Startkontingent kr. 1.00. Præmieutdeling 24. feb. paa Jonsens Minde."

I førkrigsberetningen har alle klubbens ulike aktiviteter og de medvirkende blitt omtalt i en tidshistorisk sammenfallende rekkefølge. Etter en ubrutt rekke av gode hoppere frem til krigsåra, -der de mest aktive er nevnt tidligere,- finner vi igjen enkelte som tok opp tråden, eller rettere sagt, tok frem skia og fortsatte der de slapp ved krigsutbruddet. Som utmerkede representanter for disse nevnes:

Bjørn Åldstedt, Erling Rognes, Herberth Walseth, Hans Kårstein og Einar Smedås. Takket være disse "overhoppere" som lysende forbilder og en frodig rekrutteringsaktivitet, fikk klubben en stor og god hopptropp i de første etterkrigsåra. Dessverre sluttet mange etter hvert som de nådde opp i 15-16 års alderen. Dessuten avtok tilveksten merkbart etter hvert. I periodene da aktiviteten var som best, gjorde imidlertid klubben seg meget fordelaktig bemerket.

Fra første del av perioden nevnes:

Severin Eggen, Nils Ryjord, Alf Walseth, Magne Brenden, Johan Simonsen, Bjørn Walseth og Einar Wangsvig jr. som ble norsk mester i Komb.jr. i 1955.

Mange sørget for å føre tradisjonen videre:

Per Oddvar Mo, Jostein Nilsen, Tore Olsen, Jan Egil Bjørvig, Harald Ellingsen, Tom Christensen, Leif O. Sjøvold, Geir Falch, Olav Misfjord, Kjell Øverlie, Arve Ophaug, Pål Aagaard, Erling Borthen, Jan Erik Tangen, Geir Buch, Harald Olsen, -og senere fulgte:

Anita Wold, Jan Olav Presthus, Roar Melkvik, Jon Sverre Finsaas, Steinar Wangsvik, Erik Aalberg, Jan Morten Blåsmo, Torstein Opsahl, Steinar og Erling Hoff-Leirvik, Svein Tøndel, Geir Thoresen, Einar Tøndel, Roar Wold, Helge Dalgeir, Lars Michelsen, Ole Walseth, Tor Michelsen.

Litt vemodig var det at rekrutteringen var dårlig frem mot klubbens 75 års jubileumssesong 1968-69. Vi satt igjen med en nok så redusert tropp. Til gjengjeld viste de løpere som "holdt liv i avdelingen" stor iver, og hadde kvaliteter som resulterte i deltagelse både i NM senior og junior samt i Holmenkollen. Hopputvalget gikk likevel med stor optimisme inn i jubileumssesongen. Resultatet ble ikke helt som forventet, men 306 starter fordelt på 23 renn og i alt 115 premier var slett ikke til å kimse av, selv om toppresultater uteble. "Storfuglene" i klubben var fortsatt med. Hele 8 løpere ble uttatt til Hovedlandsrennet for yngre, og vi hadde løpere med både i NM for sen. og jr. De tok også lagpokal i Høgåsrennet.

En analyse av årsak til rekrutteringsfrafallet, som tok utgangspunkt i den generelle tilstand i Trøndelag, viste at flere klubber i sentrale steder og spesielt i Trondheimsregionen, la ned sine hoppavdelinger. Nye klubber ble etablert i de stadig voksende utkantområder, og overtok dermed en god del av rekrutteringsområdene for de eksisterende. Flere år på rad med dårlige snøforhold gjorde heller ikke situasjonen for rekrutteringen bedre.

Årvisst ble flere renn avlyst på grunn av de vanskelige forhold, men de etablerte holdt koken og representerte klubben med all mulig ære.

Hoppinteressen sett under ett var egentlig for oppadgående, ikke minst takket være de fine resultater det norske landslaget i hopp kunne vise til, og det ble jobbet hardt med å utnytte denne positive inspirasjon.

Det er alltid noen som til enhver tid gjennom innsatsvilje, pågangsmot, treningsiver og en porsjon talent, oppnår å bli blant de aller første på resultatlistene. I denne sammenheng fremheves noen av våre hopp- og kombinertløpere som for enkeltes vedkommende også

omfatter deltagelse i andre disipliner med meget gode resultater.

Per Oddvar Mo,

-kan fra sin aktive periode fra først på 1960 tallet til 1972.,-foruten en rekke gode resultater i ordinære renn, vise til følgende:

Nr.2 i NM jr. Nr.7 i NM sen normalbakke. Nr.19 i NM sen stor bakke i Voss. Nr.1 i Nordisk renn kl. jr. i Solefteå

Representerte Norge i Den IX Internasjonale Sveitsiske hoppuke

5.plass i Mønstringsrenn i Midtstubakken

13.plass sammenlagt i den Sveitsiske Hoppuke

8. og 12. plass i NM normalbakke.

2.plass i Nordisk renn i Mo i Rana

Representert kretsen i Holmenkollen.

Kretsmester i kl. A i 1971 og 5.plass i NM i 1973.

Anita Wold,

-som i hele sin hoppkarriere konkurrerte i gutteklassene og alltid lå i tetsjiktet og ikke så rent sjelden helt på topp. Etter hvert ble det en konkurranse med seg selv om å flytte bakkerekorden for damer.

Hun satte først uoffisiell verdensrekord med 73 m. Flyttet den i 1974 til 94 meter,- som ble offisiell ny verdensrekord. Men hun ga seg ikke med det. Samme sesong deltok hun i flere renn i Japan, der hun den 13. jan.1975 forbedret sin gamle rekord til 97,5 m. Hun fikk også æren av å åpne både B-mesterskapet og NM i hopp i Vang,- og ikke minst ærefullt,- som prøvehopper i Holmenkollrennet. Hun var ikke bare klubbens, men også en utmerket Norgesambassadør for hoppporten.

Jan Olav Presthus,

- tok 3 NM i kombinert jr. Han ble uttatt til VM i Sveits. Deltok i NM og Holmenkollen både i 1978 og 79. Han var dessuten på kretsens kombinertlag i 1983 som tok 3. plassen i Norges-Cupens B-serie og deltok i samme sesong sammen med Ole Walseth, både individuelt og på lag i senior og jr. NM.

Ole Walseth deltok også i kombinert NM i 81,-der han dessuten var med på et sammensatt lag fra område VI i det første kombinerte stafettrenn her til lands.

Fire løpere kvalifiserte seg til semifinalen i Hopp-Treff -1978,-to gikk videre til finalen på Lillehammer.

Resultatmessig blant de yngre i denne perioden, ble Roar Wold trukket frem som klar ener bl.a. ved deltagelse i Donald Duck-renn på Kongsberg både i 1978 og -79, hvor han i 78 var med og tok heim lagseier til Sør-Trøndelag.

Rundt 1980 tallet var det flere som meldte seg på. Arnt Rian representerte klubben i Donald Duck og Lars Michelsen i Splitkein Cup-finalen i Odneshakken og kvalifiserte seg også til finalen i Esso Cup. Det var også stor deltagelse fra klubben i Nordiska Udomsskidspelen i Østersund, som utviklet seg til å bli både en sportslig og sosial klubbtradisjon.

Et nytt jubileumsår sto for døren i 1983. Klubben var 90 år. Som et forsøk på bedre rekrutteringen, ble det i klubbregi satt i gang hoppskole. Naturlige bakkeformål i nærmiljøet ble tatt i bruk og oppslutningen de første åra var overraskende og gledelig stor.

Samtidig opparbeides en minibakke inntil Byåsbakkene, som treningsbakke for de aller yngste og hvor hoppskolens avslutningsrenn ble arrangert. Resultatet var at nye navn ble å finne på deltagerlistene, og ikke minst gledelig også på premielister.

Det som ble sådd, spiret og grodde sakte men godt, med håp om modning og fold i 10-årsperioden frem mot klubbens 100-års jubileum i 1993.

Det etableres samarbeid mellom hopp- og langrennsutvalget om arrangement av Midt-Norsk mesterskap i 1986. Stor deltagelse ble det dessverre ikke, -men for klubbens vedkommende et godt gjennomført arrangement og et økonomisk brukbart resultat.

Sesongene fremover vitner om godt treningsoppmøte. Snøsamlinger arrangeres i Folldal.

Treningssamlinger foregikk i kretsregi i fellesskap med Trønderhopp.

Utvidelsen av hytta ga utøverne et etterlenget trimrom med tilhørende redskaper for organisert styrketrening, idet hele tatt en utvikling som medvirket til positive resultater, og som medfører større aktivitet enn på lenge. Igjen skapes et miljø som lovte godt. Innhøsting av fruktene kunne allerede begynne.

9 løpere kvalifiserte seg til premiering i Pepsi-Cup. Torbjørn Eggen tok 4. plass i Donald Duck mesterskap-kombinert. Ellers en meget positiv sesong med stor fremgang for de fleste, og samtidig en oppfølgende hopp-skolevirksomhet på rekruttsiden, og ikke minst en stor administrativ innsats som også monnet på økonomisiden.

Utvalget arrangerte KM og Pepsi-Cup i hopp-kombinert i 1989, som det første renn i den ombygde mellomste bakken, og for første gang blir datautstyr tatt i bruk.

Bedriftshopperne som i en periode dessverre holdt seg borte fra bakken, vendte tilbake.

I sesongen 1990-91 samarbeides med Heimdal I F, Sjetne I.L og Hommelvik I.L. om et felles treningsopplegg med 3 treningsgrupper. Både sportslig og sosialt fungerte nå det meste. Det skapes lagfølelse og et miljø ut over de snevre grenser. Resultatmessig var det lite som skilte løperne frem til de aller beste i de respektive klasser, og det var stor tro på at utvalget skulle nå de mål det satte seg. På kretsplan dominerte klassen 14-15 år med dobbelseire i mange renn og ellers alltid blant de 4-5 beste. I sesongen 1990-91 ble alle uttatt til å representere Skikretsen i hovedlandsrennet og finalen i Hopptreff.

1991-92 vinteren ble snøfattig, og flere renn måtte avlyses. Det var trenings-samarbeid med Sjetne I.L. I rekrutteringsøyemed ble det gjort fremstøt mot skolene i form av infobrosjyrer. Enkelte av de eldste aktive trappet noe ned og gikk over til deltagelse i bedriftsrenn.

En stor del av treningen for de eldste foregikk i Granåsen. Bakker i Folldal og Knyken i Orkdal ble også benyttet. Sesongen var heller vanskelig for førsteårs jr.hoppere, som fikk problemer med kvalifisering til viktige renn.

Fra sesongen 1969-70, da utvalgsordningen ble opprettet, frem til 100 års jubileet har utvalgene hatt følgende formenn:

Ole Olsen, Arvid Tangen, Asbjørn Blåsmo, Harald Olsen, Torleiv Tøndel, Olav Presthus, Alf Walseth, Bjørn Michelsen, Ola Hogstad, Jon Moen og som trenere innenfor samme tidsperiode:

Arvid Tangen, Torleiv Tøndel, Herberth Walseth, Tore Olsen, Harald Olsen, Ole Walseth, Arne Eggen, Johan Simonsen, Asbjørn Blåsmo, Kolbjørn Oshaug, Arne Helgesen, Svenn Ludvigsen, Bjørn Michelsen, Magne Johansen, Geir Dahl, Frode Nilsen, Roger Storrø, Per Ole Ryjord, Frode Moen.

Vi er fremme ved Jubileumssesongen og avslutter beretningen med et bearbeidet inserat etter manus ført i pennen av Per Ole Ryjord, som belyser dagens situasjon i hoppavdelingen.

100-års jubilant med V-stil!

I pakt med norske tradisjoner har vi gjennom tidene kjempet for å beholde det opprinnelige i skisporten. Innføring av V-stilen i hoppbakken danner intet unntak. Da den ble introdusert sesongen 1989, og til overmål av en svenske, ble den møtt med stormende kritikk fra norsk hold. Utviklingen har imidlertid gått videre, og i dag forsøker de fleste fremadstormende hoppere å tilegne seg stilen som etterhvert også er blitt akseptert av nordmenn. Våre egne seniorløpere i BSK er intet unntak. I jubileumsåret 1993 har alle klart omstillingen, om enn i noe forskjellig grad.

Våre seniorløpere under plashopping i Granåsen høsten 1993.

Rapport fra hopp og kombinert.

Etter noen vanskelige år med snømangel og relativt liten aktivitet, har hoppgruppa hatt oppsving i aktiviteten i jubileumsåret. Iherdig rekrutteringsarbeid og markedsføring av klubben har resultert i mange nye rekrutter i hoppbakken, og flere nyinnmeldinger av etablerte løpere. Hoppskolen sesongen 1992-93 ble gjennomført med 38 registrerte deltagere. Av disse fullførte over 20 deltagere hele hoppskolen, og fikk diplom og deltagerpremier.

Fra Granåsen høsten 1993. Bak fra venstre: Håkon Johnsen, Kristian Ryjord, Tor Arne Fjellvikås, John A. Borgen.

Foran fra venstre: Kim Helge Dahl, Olav Vavold Moen.

Pr. september 1993 har vi oversikt over følgende antall løpere:

Senior elite: 1. Senior rekrutt: 3. Senior veteran: 7. Kl. 14 år: 1. Kl.13 år: 1. Kl. 11 år og yngre: 12. Tilsammen 25 løpere.

De fleste løpere deltar i hopp,-kun de yngste i kombinert.

Forøvrig håper vi at flere av deltagerne på fjorårets hoppskole vil delta i hoppbakken når snøen kommer. Disse kommer i tillegg til ovennevnte antall.

Glade hoppere fra BSK med premiefangsten etter hopprenn i Stokkbakken på Ler.

Fra venstre: Bjørn Sætnan, Øyvind Toldnes, Jonas Aarsnes, Andreas Jebens, Hiljard Fahle, Hanne Carin Fahle.

Bak: Per Ole Ryjord (lagleder og leder i hoppgruppa sesongen 1993-94.)

Byåsbakken.

Anlegget består i dag av 4 hoppbakker:

Rekruttbakken: Nybygd 1989, K=5m.

Larsbakken: Nybygd 1976, K=10m.

Mellombakken: Nybygd 1960, ombygd 1988, K=26m.

Bakkerekord: 25 m. Bård Ove Vik, Heimdal I.F. 1989.

Storbakken: Nybygd 1916, ombygd 1923, 1934, 1945 og 1961, K=46m.

Bakkerekord: 48,5 m. Rune Hegstad Klæbu I.L. 1988.

Planer foreligger for ny ombygging av storbakken. Søknad om tippemidler er innsendt hvert år fra 1989. Ved fornyet søknad høsten 1993 er ombyggingen kostnadsregnet til kr. 585.000 inkl. avgifter og beregnet egeninnsats.

Bakkeanlegget tatt under preparering av bakkene en treningskveld vinteren 1993.

Langrenn

Klubbens langrennsaktivitet var i startfasen lagt til Kleiva, Byåsen Skole og Lian. Alle skidisipliner, langrenn, hopp, og kombinert, ble organisert av klubbens styre, enten direkte, eller ved oppnevnte rennansvarlige.

At egen langrennsavdeling ble opprettet så sent som på 1960 tallet, har sin naturlige forklaring i at det frem til da var forbud mot å gå langrenn for årsklasser under 20 år. Start og innkomstarena for egne arrangement var et jorde Sørvest for Wullumsgården, stilt til disposisjon av gårdeier og klubbmedlem Johan Stokke, som forøvrig alltid har vært en av klubbens trofaste medarbeidere og tidligere aktiv løper. Det første langrenn ble arrangert 18. feb. 1904 med 6 deltagere, og protokollert som følger:

"Længderend for Voxne: Udgangspunkt: Bellevue om Lian, Solemsaasen, Lagmandssæter, Fjeldsæter, Bagliaas, om Thorshaug tilbake til Bellevue. Længde ca 14 kilometer. Kontingent 1 kr."

Den videre beretning tyder på hard konkurranse og restriktiv premiekvotering,- "4 kom i mål og 3 fikk premie".

Mange av de førkrigsaktive deltok som tidligere omtalt både i spesielt hopp og kombinert. Selv om det var kombinertløperne Konrad Dahl, Rasmus Petersen og Einar Wangsvig sen, som utmerket seg, og etter hvert også erobret hver sin kongepokal i sin gren,- var det sammen med disse, mange andre meget habile langrennsløpere, bl.a.- Reidar Hoff, Tjalve Rian, Ole Kroppan, Johan Opland, Erling Sivertsen og Ludvig Sivertsen.

Mot slutten av 30 åra steg interessen både for kombinert og langrenn betraktelig, ikke minst takket være Bjarne Berg som i 1937 hadde en storsesong både i kombinert og spesielt langrenn. I de første etterkrigsåra nevnes imidlertid ikke langrenn med et ord.

Først i 1947 da klubben anla "verdens første lysløype", spores en beskjeden treningsaktivitet, men deltagelse i renn lot vente på seg. Først på slutten av 40 tallet forekommer sporadisk deltagelse av en og annen enslig svale. Gjennom hele 10 års perioden fra 1950, forekommer langrenn stort sett bare i kombinert sammenheng, der Einar Wangsvig jr. kunne vise til en rekke ypperlige plasseringer, også under deltagelse i renn i Mellom-Europa. Han ble protokollert som " klubbens og Sør Trøndelags håp i kommende år." Årsberetningen for 1961 tyder på en gryende interesse, ved at det under innstillingen til valg for de respektive disipliner er anført, "Utvalg for hopp og langrenn", og sesongen etter inngår langrenn som egen gren i klubbmesterskapet. Noen høstet også premier i offisielle renn.

I 1964 opprettes endelig eget langrennsutvalg med Ole Olsen som formann. Utvalget arrangerer sitt første renn for gutter, jenter og jr. den 7. feb. 1965 med 50 deltagere, og i 1966 er langrenn med som gren i klubbmesterskapet for årsklassene 12 t.o.m. 15 år. Etter sesongen 1965-66, avslutter utvalgets formann Aage Aagaard årsberetningen slik:

"Siste sesong viser at avdeling langrenn vil kreve atskillig av klubbens arbeidskraft i tiden fremover. Grenen er så spesiell at klubben bør legge stor vekt på kvalifiserte instruktører. Det er neppe urealistisk å se i øynene at denne avdeling om få år vil bli klubbens største avdeling, idet denne gren ligger bedre til rette for ungdom av begge kjønn enn noen annen gren innen klubben."

Utvalget har senere, bortsett fra i krigsårene, fungert uten avbrekk og i perioder bekreftet denne antagelse.

Et områderenn arrangeres i 1968 med 190 deltagere. Og avdelingen vokser. Reidar Grønningen var trener i denne perioden og treningsiveren var stor.

I sesongen 1969-70 tok jente- og gutteklassene hele 60 premier, derav 12 førstepremier i kretsmesterskap. Johan Moxness med bistand av Jon Undlien, nedla i årene fremover et stort arbeid som instruktører for årsklassen 12 år og eldre, som ga seg utslag både i økende interesse og gode resultater. Deltagelsen i renn utenom lokalkretsen ble stadig større. Vinteren 1972-73 var klubben representert i 25 renn spredd over hele Trøndelag.

Rekrutteringen blant de aller yngste var også stadig voksende. For denne gruppen hadde Hans Sørum aktivitetsansvaret. En oppsummering av sesongen 1975-76 viser deltagelse i hele 35 renn. Det var blitt 30 løpere i aldersgruppen over 10 år. Klubben var representert i NM senior og junior,-landsrenn, områdemesterskap og Holmenkollrenn og stilte stafettlag under NM i Surnadal.

Som følge av den økende aktiviteten, ble trenersiden supplert med Knut Møller, for årsklassene 12-14 år, Jomar Jystad og Asbjørn Blåsmo for løpere under 10 år og skirekruttene.

Treningssamlinger for de eldste ble etter hvert en tradisjon både på barmark og snø, tiltak som både trenings og miljømessig ga positivt utbytte. Utvalget figurerte med hele 88 løpere mot slutten av 70 åra.

I representativt rennsammenheng har Nils Kr. Nakstad, Heidi og Siri Sørum og Jan Olav Presthus deltatt i NM sesongen 1979-80. Sammen med Heidi Farstad, vant Heidi og Siri Sørum den tilhørende stafetten, alle med resultater bedre enn forventet. I Hovedlandsrennet deltok Synnøve Farstad og Bjørn Nilsskog, der Bjørn var ett fattig sekund etter vinneren. Han fikk Sør-Trøndelag Fylkes kulturpris for beste innsats i 14 års klassen. Det ble årvisst satset i arbeide med å øke rekrutteringen til de yngste klassene. Utspill i form av skriv til skolene resulterte i denne perioden med 40 nye. Kontinuiteten på trenersiden måtte også holdes ved like og det ble arrangert aktivitetslederkurs basert både på teori og praksis.

Også i 1980-81- sesongen representeres klubben utad med flere løpere:

Eli Bendheim -områdemesterskap i Molde.

Bernt Ole Rognes - landsrenn i Oslo.

Nils Kr. Nakstad, Bjørn Nilsskog, Synnøve Farstad, Irene Lorentzen og Hilde Nakstad i NM jr.

Heidi Sørum og Jan Olav Presthus- B-mesterskap i Klæbu.

Trenersiden ble, delvis som et resultat av aktivitetslederkurset, supplert med Leif Bjerkan, Reidun Nakstad, Per Kallar, Olav Mosleth, Kåre Kvennås og Einar Larsen.

En avdelings sportslige utvikling avhenger av mange forhold. Tilrettelegging for den fysiske aktivitet er bare ett av momentene, en belastning som i treningsammenheng er selvfølgelig om resultat skal oppnås.

Den administrative virksomhet med økonomiansvar som vesentlig faktor, er minst like belastende og tidkrevende. Det er oppgaver som de utvalgsansvarlige i fellesskap skal ivareta. Hovedansvaret hviler imidlertid som oftest på de respektive formenns skuldre.

Nevnt er de to som dro i gang utvalget i 1964-65, Ole Olsen og Aage Aagaard. Senere fulgte frem til 1980 tallet:

Karl Stigum, Ole Buran, Olav Presthus, Arvid Haugan, Brynjulv Ollestad, Bjørn Holst, Thorvald Nakstad, Per Vinje, Helge Rognes

De rennaktives antall krympet noe i de to første åra inn i 80 tallet. Det var spesielt på rekrutteringssiden det sviktet. Det forhindret ikke at vi fortsatt var forholdsvis godt representert i de større renn.

I områdemesterskap 1982-83 deltok Sissel Mosleth og Gøril Wold og i hovedlandsrennet, Eli Bendheim og Kristin Mosleth.

Samme år finner vi både Synnøve Farstad, Hilde Nakstad, Bernt Ole Rognes og Bent Hestad som deltagere i Jr. NM. Heidi Sørum representerte i B- NM og Nils Kristian Nakstad i sen. NM. Han ble også uttatt til Holmenkollen Skifestival.

Eli Bendheim, Kristin og Siv Grethe Mosleth, Elin Volden og Kine Ottesen representerte klubben i jr. NM 1985-86. Elin, Kristin og Kine dannet stafettlag i sen.NM samme vinter.

Sammen med Geirid Hoel deltok de også på dette årets kretslag, og både Geirid, Rune Dahle og Lars Bjerkan var deltagere i Midt-Norsk mesterskap.

Kine Ottesen ble kretsmester på 10 km skøyting med Eli på 2.plass.

Gledelig var det også at de eldste aktive trer inn i trenerrekken. Både Hilde Nakstad, Synnøve Farstad, Irene Lorentzen og Heidi Sørum tok aktivt del i oppgaven.

Det allerede etablerte kontaktnett med skolene, supplert med en oppfølgende aktivitet fra utvalgenes side, -spesielt ivaretatt av Synnøve og Hilde, resulterte i god tilvekst av rekrutter.

Dessverre var deltagelsen i større renn avtagende frem mot 90 tallet, men helt uten representasjon var vi ikke.

Snorre Hellesvik deltok i jr. NM og Lars Bjerkan i Midt-Norsk mesterskap. Rune Dahlø i hovedlandsrennet med hederlig resultat. Starten på 90 åra varslet om et gryende oppsving igjen. Snorre deltok også denne sesongen i jr.NM sammen med Rune Dahlø.

Lene Johansen ble uttatt til Midt-Norsk skifestival i Finland og ble best av de norske deltagere. 8 løpere var dessuten representert i Midt-Norsk mesterskap. Antallet aktive i aldersbestemte klasser var ca. 40.

Den årlige rekruttering de seneste år har, etter avskalling, hatt et snitt på ca.15 som årvisst har avtatt på grunn av dårlige snøvintre.

Vinteren 1991-92 var forholdene noe bedre, og renndeltagelsen tok seg noe opp. Løperne markerte seg både i topp og bredde.

Jenter 12-13 år, Trine Beate Wold, Cissilie Bertelsen og Kjersti Waadeland, ble kretsmestre i Dalgårdstafetten. Lene Johansen og Sunniva Finsvik Andersen ble uttatt til

Hovedlandsrennet, der Lene fikk 5.plass. Sammen med Trine Beate Vold deltok hun også i Forenede Cup der de vant hver sin klasse. Begge ble uttatt til Midt-Nordisk skifestival i Sverige, og hevdet seg blant de fremste.

8 løpere var representert i Midt-Norsk mesterskap og 5 i Holmenkollen Skifestival. Lene og Trine Beate gjorde det også stort i 1992-93 sesongen. Lene med bronse i Hovedlandsrennet og nr. 2 sammenlagt i Forenede-Cup der Trine Beate ble nr.3. Trine Beate fikk dessuten en fin 14.plass i Hovedlandsrennet. Både Lene og Trine Beate ble under jubileumsfesten tildelt årets innsatspremier for sine utmerkede resultater.

Utvalget sto som arrangør av kombinasjonen Forenede-Cup/KM på Granåsen skiarena den 13.jan i klubbens jubileumsår 1993, som arrangementsmessig dessverre ikke holdt mål, men økonomisk ga et godt resultat.

I løpet av den siste 10 årsperioden har utvalgsstyrene stadig øket bemanningen. Overgangen til utvalgsvis selvstendighet, med ansvar for egen økonomi og regnskapsførsel, er en av de medvirkende årsaker til at så har skjedd. Ordningen med oppmenn for årsbestemte klasser er en annen, -men som det alltid har vært, faller hovedansvaret på dem som påtar seg vervet som ledere. Gjennom denne perioden har dette ansvaret ved de årlige valg falt på:

Helge Rognes, Odd Arne Hoel, Haakon Kr. Nakstad, Kjell Haugseth, Tor Andersen og Jakob Frengstad.

I 5 av disse 10 årene merker vi oss at Fridtjof Striger har vært avdelingens kasserer.

Alpine grener.

Påvirket av utviklingen i Mellom-Europa ble alpinsporten konkurransegren her i landet på slutten av 1920-årene. Prøverenn ble arrangert i Gråkallen og på Kongsberg i 1929. I Gråkallen deltok over 30 løpere. Klubbens medlem Reidar Hoff vant rennet. Det gikk enda noen år før det offisielle slalåmrenn ble arrangert. Utstyret var langrennski. Reidar Hoff dro til Mellom-Europa for å tilegne seg teknikken. Kom tilbake med slalåmski i 1935, og i mange år fremover toppet han premielistene i denne gren.

Klubben arrangerte sine 2 første renn for jenter og gutter i 1961. Det ene i Nordrenna ved Gråkallen. Det andre i Blyberget. Samme år ble det opprettet eget slalåmutvalg med Aage Aagaard som formann. Han var først og fremst opptatt av å skaffe hopperne større skiferdighet, og var i den tro at slalåmtrening var løsningen.

Fra en beskjeden oppslutning i startåret, 5 aktive, men hele 12 premier, -økte antallet raskt. Allerede sesongen etter var det 23.

Og utviklingen fortsatte. Fra 1966 hadde utvalget ansvaret for 2 terminfestede renn i sesongen og var dessuten medansvarlig arrangør av Det Lille Gråkallrenn.

Som i de øvrige grener gikk rekrutteringen i bølgedaler. I sesongen 1967-68 var det overhode ikke tilvekst.

Så ble slalåmheis montert, og barn fra skolene ble invitert. Hele 210 barn gjennomførte slalåmkurs. Men bestått kurs er en ting. Oppslutningen videre var langt fra det forventede, spesielt på jentesiden. Astri Hoff-Jenssen var i perioder eneste jente blant mange gutter.

I 1975, med mye snø og fine forhold ble det fart i rekrutteringen. Hele 25 nye, og i sesongen deretter var pågangen så stor at inntaket for aldersklassene opp til 12 år måtte begrenses til bare å omfatte barn med tilhørighet på Byåsensiden. Det resulterte allikevel i en tilvekst på nye 50 rekrutter. Det førte til at avdelingen fikk problemer med å ivareta treningen på tilfredsstillende måte, -også fordi bakkekapasiteten var for dårlig.

En gjøkunge i vekst var Torgeir Gunleiksruds karakteristikk av avdelingen i sitt innlegg i årsberetningen for 1985. Avdelingen var da blitt klubbens største og hadde i denne "mellomjubileumssesongen" over 500 rennstarter i terminfestede renn. Den ekspansive, og nesten eksplosive utvikling medførte en nødvendig todeling av avdelingen, Alpinutvalget og Bakkeutvalget for Blyberget. Hvert rennarrangement krever minimum ca. 30 funksjonærer. Positive, hjelpsomme foreldre som gjennom deltagelse i trener- og lederkurs perfektionerte seg for oppgavene, gjorde dette mulig. Innsatsen ga resultater som det er all grunn til å være fornøyd med:

Ricard Moan vant Vårblomsten i kl.B i 1964.

I Donald Duck Alpin i 1968 deltok Tor Ove Sandkjernan og Ole-Arnt Krigsvold. Ole-Arnt deltok også i Jr. NM. samme år.

Siden fulgte Trond Strupstad, Arne og Ivar Sommervold, Astri Hoff-Jenssen og Leif Rathe opp representasjonen i flere år fremover, både i Donald Duck og Hovedlandsrenn.

For Astri, Trond og Leifs vedkommende ble det også deltagelse i flere NM. Leif tok 4. pl. i storslalåm i E.jr. i 1975. Han oppnådde også å bli ranket i 1. pulje i Vårblomsten.

Både i Donald Duck sammenheng og Hovedlandsrenn nevnes også Svein og Lars Wold-Olsen, Tom Vollan og Tore Skagseth.

Tom deltok dessuten både i Coca-Cola rennet og i NM jr. i 78 sesongen,

Lars oppnådde 3.pl i 13 års klassen i 1977, som ble honorert med gratis tur til Østerrike.

Og det manglet ikke på rekruttering. Både Frode Vollan, Per Chr. og Johan Petter Raa var habile emner, likeså Vegard og Hans Gunleiksrud. Hans skulle vise seg å bli en virkelig ener. Foruten deltagelse i Donald Duck, ble det en rekke toppresultater i terminfestede renn.

Både Vegard og Hans ble etter hvert "frelst" for Telemarkkjøring og havnet snart i elitesjiktet i denne gren. Merittene er omtalt under avsnittet Telemarkkjøring.

I den omtalte periode av slalåmavdelingens historie, som strekker seg frem til klubbens 85 års jubileum, hadde følgende formenn, -sammen med et utall dyktige medhjelpere det koordinerende ansvar:

Aage Aagaard, Richard Moan, Lars Fallan, Per Fjeldsæter, Oddvar Krigsvold, Randi Rathe, Torgeir Gunleiksrud.

Men historien slutter ikke her. Terminfestede renn, 5 i tallet, -område- og rankingrenn og et todagers KM arrangeres i sesongen 1978-79. Arbeidskrevende arrangement som representerte en frivillig innsats på over 1000 timer. I tillegg avvikles 5 poengrenn i Blyberget for klubbens egne, der 120 løpere deltok. Over 90 fullførte mere enn 3 renn. Det forteller litt både om aktiviteten og det arbeid som ligger bak, selv om akkurat denne sesongens innsats var et unntak fra gjennomsnittet både i antall arrangement og utøvere.

Men stor var også aktivitetene i de påfølgende 2-3 sesonger.

Men alt var ikke like positivt. Det fremgår at året 1986-87 er preget av mindre god kontakt mellom trenere og arbeidsutvalg. Dette nødvendiggjorde en stillingsbeskrivelse for å få klare avtaleforhold.

Det ble også tatt initiativ til omorganisering av utvalget. En plangruppe ledet av Jørn Adde utarbeidet forslag til struktur,- som på grunn av snømangel, bare delvis lot seg gjennomføre etter planen.

Svikt i det rutinemessige vedlikeholdsarbeide i bakker og anlegg medførte også at tilstanden var mindre god enn ønsket.

Takket være god innsats fra medlemmene, knyttet til mange former for inntektsbringende virksomhet bl.a. et vellykket Bykarneval, balanserte det så vidt økonomisk.

Strukturplanene ble videreført i 1988-89. Deltagerantallet var imidlertid i ferd med å avta, og det sviktet økonomisk.

Aktiviteten ble i samsvar med ny struktur, delt i grupper med gruppevis treneransvar og rapportering. Gruppelederne ga uttrykk for at det var oppnådd fremgang med tilfredsstillende resultater,-bl.a 3 klassevinnere i BSK-Cup i Kleiva.

Alpinligaens oppsatte vandrepokal ble på jentesiden vunnet av Trine Bakke.

Sesongavslutningen var tur til Funesdalen med deltagelse i 1. Mai Troféet.

Dårlige snøforhold og sviktende rekruttering preget sesongen 1991-92. Tradisjonell familiesamling på Oppdal ble allikevel avviklet med brukbart oppmøte på tross av snøstorm. Bare 2 terminfestede renn lot seg avvikle. BSK-Cup og 3 renn i Midtnorge-Cup måtte flyttes fra Kleiva til Vassfjellet.

Økonomien betegnes som skrøpelig, spesielt pga. dramatisk svikt i betaling av aktivitetsavgiften, og på tross av positive resultat ved ulike former for inntektsbringende arrangement.

Avdelingen tok initiativ til, og fikk samlet alpinklubbene i Freidig, Stokkan, Klæbu og Flatåsen samt fra Vassfjellet for å diskutere et eventuelt fremtidig samarbeid på tvers av

lagtilhørighet. Resultatet ble en intensjonserklæring mellom klubbene Freidig, Stokkan, Klæbu og BSK om i sesongen 1992-93 å inngå et nært samarbeid omkring treningsaktivitet for aldersbestemte grupper under 15 år, samt ved rennarrangement. Forutsetningene var at all trening ble lagt til Vassfjellet.

Det forutsatte samarbeid fikk sin ilddåp i klubbens jubileumssesong 1992-93. Sesongen ble også lang og god med høy aktivitet og tilfredsstillende resultater. 2 terminfestede renn ble avviklet, -begge i Vassfjellet med god deltagelse.

BSK-Cup hadde status som Jubileumsrenn. Vellykket gjennomført med bistand fra Freidig Alpin.

Det er håp om at den arrangerte alpinskole, ledet av Paal Haug Jenssen med deltagelse av 20 lærevillige barn, kan gi et rekrutteringstilskudd i kommende sesong.

Kontakten med samarbeidsklubbene i trenerforhold fortsetter. Det er dessuten tatt kontakt med Trondhjems Skiklub ang. viderebruk av Instruktørbakken og Kleiva.

Fra jubileumsåret i 1978 og frem til årets sesong har en rekke løpere gjort seg bemerket. Hans Gunleiksruds meritter frem til 1978 er tidligere nevnt, og at han etter hvert gikk over til Telemarkkjøring, men vi finner ham også igjen i slalåmsammenheng i 1983 og 84, både i Donald Duck-renn og som deltager i NM jr.

Vegard Gunleiksrud deltok i FIS renn og NM sen. i 1982-83.

Samme år stilte Tone Morseth opp i FIS renn NM jr. og NM sen.

I 1985 representerte Erik Widerøe klubben i FIS- renn med en hederlig 14.plass.

I sesongene som fulgte fem til 1990 tallet var rekrutteringen på det jevne,-enkelte år brukbart for så å svikte i det neste, delvis på grunn av snøforhold. Gode resultater ble det allikevel i de terminfestede renn, men bare sporadisk i renn med høyere status.

Av dem som årsklassevis kunne vise til resultater over gjennomsnittet nevnes:

Marianne Moan, Stig Erik Ulriksen, Elin og Nils Grønvik, Geir Røe Skaaden, Thomas Holm, Kristin Olsen, Espen Granberg, Erik Sandbakken, Petter Haugnes.

Inn i 90 åra var rekrutteringsrenn heller dårlig. Midlertidig stenging av instruktørbakken får ta en del av skylden. Informasjon i form av plakater i skoler om gruppens aktiviteter hadde heller ikke den ønskede effekt.

De etablerte aktive viste imidlertid gode takter i sesongen 91 til 93. Petter Haugnes la beslag på 1. og 2. plass i kretsrenn og KM i hhv slalåm/storslalåm kl. 13/14 år. Han kvalifiserte seg også til hovedlandsrennet i 1992.

I Vårblomsten ble Michael Christophersen nr. 2 i slalåm G 11/12 år, og i samme år og årsklasse plasserte Erik Sandbakken, Bård Sande og Michael Christophersen seg mellom nr. 5 og 10 i kretsrenn og KM. Michael tok også 4. plass i storslalåm og ble nr. 3 sammenlagt i Erik Håker Cup.

Fra jubileumsåret 1978 frem til jubileumssesongen og mot forberedelsene til en ny, har alpinutvalet bestått av disse ledere:

Henrik Morseth, Torgeir Gunleiksrud, John Løseth, John Ivar Johnsen, Alf Hansen, Ole A. Wold, Stein Christiansen, Axel Christophersen og Per Sandbakken.

I administrative verv og trenervirksomhet har et utrolig antall tatt sin tørn. De fleste riktignok "bokført" i en sesong eller to. Men vi finner en rekke gjengangere,-både i de ulike administrative funksjoner under ledere som ovenfor nevnt, og som trenere og treningskoordinerende.

Administrativt nevnes:

Turid og Tor Widerøe, Stig Bakke, Bjørn Nøsen, Leif Hoel, og som trenere med minst 3 års "fartstid":

Birger Elvestad, Astri Hoff-Jensen, Lars Barstad, Leif Rathe, Finn Bache-Olsen, Jørn Adde, Martin Aagaard, Mari Barstad, Øyvind Zahl, Bjørn Brandt og Turid Raa, flere av disse har dessuten i tillegg hatt administrative oppgaver.

Enkelte utøvere har utmerket seg så vidt høyt over gjennomsnittet at de fortjener spesiell omtale.

Trine Bakke. Vår første OL-deltager.

Som klubbens første og pr. dato eneste OL deltager, har hun så absolutt gjort seg fortjent til en fyldig omtale som belyser veien frem mot mål hun satte seg.

Trine er født 11.01.75. Vokste opp på Byåsen i et lokalmiljø hvor ski var en viktig del av den daglige leken. Siden storebror og flere venner i nabolaget drev med slalåm, fikk hun tidlig slalåmski og ble med i treningen som BSK hadde i Fagerlia. Senere både i instruktørbakken og i Kleiva. I dette miljøet var også langrenn-og hoppiski flittig brukt, så mye av aktiviteten gikk ut på skiturer og det som nå kalles skileik. Denne allsidigheten førte bl.a. til klubbmesterskap både i langrenn og telemark for Trine. I alpinbakkene viste hun tidlig stor talent for slalåmkjøring, og kanskje like viktig, en stor glede over å kunne drive med skiidrett. Et stort og aktivt alpinmiljø med gode venninner i bakken gjorde at Trine trivdes og fortsatte med sin idrett også inn i tenårene. Resultatmessig gikk det noe opp og ned med i de første årene.

Sine første KM vant hun allerede som 9-åring. Senere fikk hun mer konkurranse fra løpere fra Oppdal, Freidig og Flatås, noe som hadde en positiv virkning både på henne og på de andre jentene i kretsen. Trines kjøretil med full satsing i alle renn, førte ofte til utkjøringer, og avstanden fra topp til bunn kan være svært kort innen alpin skiidrett. Trine var med i det øvre skikt i sin klasse til 15-årsalderen. Da fikk hun tilbud om å være med i et prosjekt i regi av Idrettshøgskolen i Trondheim kalt Alpinprosjekt-97. Under treneren Roger Thun fikk hun en meget god utvikling og var med ett i Norges-toppen i sin årsklasse. De viktigste toppresultatene uteble imidlertid, vesentlig pga. ustabilitet, men på grunnlag av resultater fra enkeltomganger og et åpenbart talent, fikk hun i 1991/92 plass på Forbundets rekrutteringslandslag, det såkalte Cola-laget, samtidig som hun fortsatte i AP97, nå med Olav Skjøtskift som trener. Sesongen 1991/92 slo hun gjennom nasjonalt med 2. plass i storlalåm jr. NM og med 7. plass i slalåm i sen. NM. Internasjonalt var beste plassering 3. plass i et Super-G-renn i Åre, bare slått av Pernilla Widberg og Linn Remmen. Avslutningen av samme sesong ble dessverre preget av skader, bl.a. viste det seg at hun hadde brist i bekkenbenet da hun kjørte inn til 7. plass i slalåm sen. NM.

Denne skaden ødela en del av sesongforberedelsene foran 1992/93-sesongen, men hun var allikevel godt i gang med skitreningen da hun like før jul ødela korsbåndet i kneet. Dette førte til totalt spolert sesong, men hun hadde så vidt begynt å trene på ski igjen til senior- NM i april. Resultatene,- 9. plass i Super-G og slalåm og 15. i utfor var godkjent i forhold til treningsmengden. Disse resultatene var ikke tilstrekkelig til at hun beholdt sin plass på Cola-laget. Hun fikk imidlertid medtrenerstatus, dvs at hun fikk trene med Cola-laget, men alle utgifter må dekkes av henne selv. Utover sommeren viste det seg at kneskaden hadde hatt en positiv effekt, nemlig at skaden i bekkenbenet grodde, slik at Trine foran sesongen 1993/94 var omtrent skadefri. Sesongforberedelsene gikk meget bra. Samlingene på ski i sommer viste

betydelig fremgang, slik at hun etter hvert fikk medtrenerstatus med Europa-Cup-laget. Alpint har blitt en helårsidrett, og hele sommerhalvåret trener Trine minst en gang pr. dag. Det er viktig å være allsidig, så det er stor variasjon i barmarkstreningen.

På programmet står det aerob og anaerob utholdenhet, utholdenhet styrke, max styrke, spenst, hurtighet, koordinasjon og bevegelighet. Treningen varierer mye, kreativitet er høyt verdsatt. Trine hadde ca. 50 samlingsdøgn fra 10. juli til midten av september sommeren 1993 og av den var 34 skidager. På skisamlinger har hun bl.a. fått grundig innføring i stup og trampoline. Hun har da 3 økter om dagen, 1-2 ulike koordinasjons-økter, og en "ordentlig" økt med de andre kvalitetene.

På skisamlinger er det to økter ski og en økt barmark hver dag. Mot sesongstart, som var i midten av november, var Trine på en skisamling på Juvassbreen, hvor de hadde trent hele sommeren 1993. Senere en barmarksamling på Toppidrettssenteret i Oslo, og deretter dro hun til Østerrike sammen med E-cuplaget fra 10. okt. Der ble den siste finpussen før sesongstarten unnagjort.

Konkurransesesongen 1993/94 startet svært bra med gode resultater i storslalåm FIS-renn i Hemsedal, slik at hun ble tatt ut til å representere Norge i FIS- og Ecup-renn i Mellom-Europa.

Resultatene forble gode med bl.a. en 3. plass i slalåm med deltagelse fra flere WorldCup-kjørere. Dette førte til at hun fikk kjøre sitt første WorldCup renn i Altenmarkt 9. jan med 38. plass som resultat.

Stadig gode resultater utover forsesonen førte til at hun fikk fortsette å kjøre WorldCup renn innimellom FIS-og Ecuprenn. FIS-punktene og dermed startnumrene ble stadig bedre etter hvert. I Maribor i Slovenia fikk hun sitt store gjennombrudd i verdenseliten i slalåm med først en 20-plass fulgt av en 13. plass dagen etter, og det etter å ha ligget på 7. plass etter første omgang. I slutten av januar kom hun på en snarvisitt til Norge og deltok i slalåm og storslalåm på Voss. Hun kjørte ut i storslalåm, men ble junior- Norgesmester i slalåm, før hun hastet videre til WorldCup i Sierra Nevada i Spania. Her kom hun på 20.plass i slalåm, best av de norske. Disse gode resultater i slalåm førte til plass på OL-laget. Treningen før OL viste stigende storslalåm-form slik at hun også fikk kjøre denne grenen i OL med en 19. plass som resultat. I slalåmrennet var det bare å satse for fullt, noe som dessverre førte til utkjøring i første omgang. Sesongen videre besto av Ecup finaler i Mellom-Europa og jun-VM i Lake Placid i USA uten noen plasseringer helt i toppen. Det siste høydepunktet i sesongen var sen.-NM i Narvik i begynnelsen av påsken. Storslalåm gikk tålelig bra med en 6. plass, noe under forventningene da hun følte at toppformen var i anmarsj igjen. I slalåmrennet slo hun til med klart beste tid i begge omganger og ble en suveren senior-Norgesmester i sin siste sesong som junior.

Etter oppladning på hytta i slutten av påsken fortsatte hun med å slå hele Norgeseliten i både slalåm og storslalåm i de avsluttende FIS-rennene.

I slutten av mai 1994 var Trine allerede i gang med forberedelsene til en ny sesong, nå som løper på forbundets prosjektlag. Daglig variert trening unnagjøres effektivt, og i løpet av mai, var Trine ferdig med sin andre skisamling.

Dan Thorland:

Deltok i NM jr. i 1980 og 82.

Dessuten deltager i NM sen. og i FIS renn samme år samt seier i den Int. Coca-Cola finalen. Jr.mester i NM utfor i 1983. 3. pl. i Jr. NM storslalåm samt 11. pl i Jr. VM. Han kom som en komet inn i norgeseliten da han som 18 åring vant utfor-NM 1 1984, og fikk året etter tilbud fra skiforbundet om å danne stammen i et nytt norsk utforlandslag. En lykkelig

familiebegivenhet i form av en velskapt gutt, førte imidlertid til omprioritering som i sin tur resulterte i at en beskjeden kar fra Lunde i Telemark med det ikke så ukjente navn Atle Skårdal, fikk sjansen på landslaget i stedet for Dan.

Dan fortsatte aktivitetene på det "lokale" plan og selv om eget utsagn la opp i 1985, var han ubeskjeden nok, -på lånte ski,- til å ta Norsk mesterskap i Speed Skiing på Oppdal i 1989. I 1993 bestemte han seg for å gjøre come-back. Mener å kunne ha muligheter for å hevde seg i utfor og super-G. Først satse på å bli den beste senioralpinist i Midt-Norge og så gjøre et brukbart NM.

En ny sesong står for døren og vi er spent på den videre utvikling og ønsker lykke til.

Telemarkkjøring.

Starten på den organiserte telemarksvingsaktiviteten i klubben, var høyst sannsynlig en naturlig følge av en "på si" drevet utøvelse som foregikk innen alpinmiljøet. Interessen resulterte i at det ble opprettet eget underutvalg i alpinavdelingen i 1985, med Vegard Gunleiksrud som ansvarlig leder. Han foresto også treninga som foregikk i Kleiva en kveld pr. uke.

Nybegynnerkurs ble arrangert med opptil 10 deltagere i virksomhet.

Enkelte løpere deltok i Norgescup-renn og i Nordisk mesterskap på Oppdal. Noen deltok også i Åre.

Av de beste resultat i den alpintilhørlige sesongen 85-86, nevnes at Hans Gunleiksrud vant sammenlagtseier i nevnte Cup. Tok 1. plass Norgescupen i Hemsedal og ble nr.2 i Super Telemarkrenn i Åre, der Vegard Gunleiksrud ble nr. 1. I Norgescupen i Hemsedal ble Vegard nr. 3.

BSK-Telemarkgruppe hadde 5 løpere blant de 10 beste i Telemarksrennet i Åre.

Hans deltok også i det Nordamerikanske mesterskap i Telemarkskiing i Colorado,USA, hvor han ble nr.14.

Engasjementet førte til opprettelsen av eget utvalg med navnet Telemark og Skiathlom, senere omdøpt til Telemarkutvalget.

Torgeir Gunleiksrud ble leder og ble dessuten høsten 1986, utpekt til å være Skiforbundets kontaktmann for Telemarkaktiviteten i Sør-Trøndelag Skikrets. Deltok i samme forbindelse i et seminar arrangert av NSF's Telemarkutvalg i Hemsedal samme år, og arrangerte møter med klubbene i kretsen som hadde Telemarkkjøring på programmet. Han var også ansvarlig for uttaking av løpere til uoffisielt VM i Hemsedal.

På Skikretsens høstmøte sørget han for behørig presentasjon av de nye skigrenene Skiathlom og Telemark, og ble i 1987 medlem i komiteen for utarbeidelse av Skihåndbok i Telemarkkjøring.

Stig Bakke var samme år kretsens leder til VM i St. Gervais i Frankrike i mars 1988.

3 av klubbens løpere kvalifiserte seg til dette rennet.

Sesongens konkurransekjøring startet med Norgescup allerede i des.87, med fyldig deltagelse fra klubben og med seier til Hans Gunleiksrud.

I St. Gervais ble det 2. 10. og 23. premie i VM til hhv Hans Gunleiksrud, Trond Bakke og Erlend Sand. Vi kunne tituleres som Verdens Beste telemarkklubb. Av resultater ellers nevnes at Hans også vant Norgescup på Oppdal.

Hele 9 av avdelingens aktive utøvere gjennomførte kurs i sin gren i løpet av sesongen 1988-89. 5 tok B-kurs og 4 A-kurs.

Torgeir Gunleiksrud ble valgt til president i Det Internasjonale Telemarkforbund og Trond Bakke medlem i kommunalt utvalg som utreder Gråkallen Skisenter.

Avdelingen arrangerte, sammen med Freidig, det første offisielle Norgesmesterskap i telemarkkjøring i mars 1992, med ansvar for disiplinen telemark slalåm. Rennet gikk i Vassfjellet Skisenter. Sportslig og arrangementsmessig betegnet som en stor suksess.

For sesongen 1992-93 var Hans Gunleiksrud landslagssjef, og ble også valgt til president i International Telemark Federation (ITF) for sesongen 1993-94.

Årvisst har avdelingen avviklet sine klubbmesterskap og dessuten stått som arrangør av en rekke renn i tillegg til de tidligere omtalte:

Toyota Telemark- Cup i 1987. Åsnes Telemark-Cup og Åsnes- Cup telemarkslalåm hhv i 1988 og 89. Planlagte arrangement i 1990-91 måtte avlyses pga snømangel.

Norges-Cup i telemark slalåm, arrangementet i feb. 1993 er det sist omtalte. Avviklet i samarbeid med Freidig og NTHI og fikk en meget hederlig omtale.

Avdelingen har satset mye på rekruttering og er i dag den klubben i Trondheim som har flest juniormedlemmer. I tillegg til de sportslige resultater som allerede er nevnt i disiplinen debutår, er det all grunn til å supplere med noen flere:

Tone Morseth.

1987: NC-Cup i Hurdal, -Morgedal,-Bergen. Hhv nr. 5,12 og 5.

Nr. 5 i VM i Hemsedal, nr.5

1989: Nr. 2 i NC-cup og nr. 2 sammenlagt i VM i St. Anton.

1990: Nr. 2 i VM klassisk.

Vegard Gunleiksrud.

1987: NC-Cup i Hurdal,-Morgedal,-Bergen. Hhv. nr. 5,4 og 3.

Nr. 1 i Toyota Telemark Cup, BSK Telemark-Cup og Åsnes-Cup.

Nr. 1 i Åpent norsk studentmesterskap

Nr. 1 i Nordisk mesterskap i Åre

Nr. 5 i VM i Hemsedal.

1989: Nr. 8 i VM i St. Anton

Trond Bakke.

1987: Nr. 7 i Toyota Telemark-Cup og nr.3 i Oppdal Telemark Cup.

Nr. 9 både i Nordisk Mesterskap Åre og VM i Hemsedal.

1989: Nr. 6 i NC-Cup og nr. 7 i VM i St. Anton.

1991: Nr. 3 i VM slalåm samt seier i den nasjonale VM-kvalifik.

1992: Nr. 2 i VM parallellslalåm i Engelberg og nr.7 i slalåm som kvalifiserte til seedet gruppe i VM-93.

Nr. 3 sammenlagt i NM.

1993: Nr. 1 i BSK-Telemark Cup og nr. 5 i NC-Cup sammenlagt.

Nr. 7 og 10 i hhv Supertelemark og slalåm i VM i Courmayeur.

Hans Gunleiksrud.

1987: Nr. 1 i VM i Hemsedal, og i Super Telemark i Åre.

Dessuten deltatt i: Sugar Loaf, Sun Valley, Snow Burd, Washington,

Telemark, Squaw Valley, Jackson Hole og Aspen i USA, og vunnet sammenlagtseieren i Den Nordamerikanske Serien.

1988: Nr. 1 i NC-Cup i Hemsedal og Hurdal.

Nr. 2 i VM i Frankrike

Deltok på det seirende 3-mannslag i Åre Skiweek.

1989: Nr. 3 i VM i St. Anton.

Flere andre har i samme periode oppnådd meget gode plasseringer både i NC-Cup, og ellers Cuprenn med ulike fornavn.

Her nevnes:

Øyvind Jensen, Espen Granberg, Berge Solberg, Endre Sande, Erlend Sande, Leif Ove Sjøvold. Alle disse har tydelig "meldt seg på" som arvtagere, og juniorene ikke minst. Som representanter for disse nevnes at Frank Morten Rudi tok sølvmedalje i NM 1993, og ble dessuten kretsmester i telemark slalåm. Petter Haugness kretsmester i telemark klassisk, og Martin Jetlund har vært på seierspallen flere ganger.

Glemmes skal heller ikke at flere "Oldboyser" fortsatt deltar i lokale oppgjør, og årvisst i klubbmesterskapene.

Som trenere/instruktører i tillegg til Vegard Gunleiksrud som 1985 startet ballet, har disse fungert:

Tone Morseth, Odin Sande,

I avdelingens funksjonstid har følgende fungert som ledere:

Torgeir Gunleiksrud. Endre Sande. Stig Bakke. Wenche Pedersen.

Skiathlom.

Dette tre-kombinasjonsrennet, -langrenn, hopp, slalåm i ett og samme renn på samme ski, ble som det største skiathlomrenn i landet, arrangert i Blyberget i Telemarkutvalgets regi, både i 1986 og 87.

Alle klubbens utvalg medvirket i avviklingen. Oppslutningen var meget god. Det siste hadde ca. 70 deltagere fra 9 til 50 år.

Rennene ble lansert under navnet Blyberget Skiathlom. Om vi ved eventuelle senere arrangement får bruke dette navnet eller må finne et annet, er avhengig av en avtale mellom NSF og Fred. Olsen.

Skileik.

På bakgrunn av rekrutteringssvikt i skidisiplinene, har klubben i en årrekke distribuert "løpesedler" med allsidige vinteraktive tilbud til elever i de laveste klasser i de skoler som naturlig sokner til vårt rekrutteringsområde.

Fra 1987 har dette rutinemessige initiativ blitt ivaretatt av en rekrutteringsansvarlig gruppe som ble opprettet pga at klubben stilte seg positiv til Skikretsens forespørsel om å påta seg og sette prosjektet ILIS- Idrettslaget i Sentrum, ut i livet.

ILIS er en satsing fra norsk idrett med sikte på å styrke lagenes utviklingsmulighet i lokalmiljøet, med det utgangspunkt at idretten må forandre og tilpasse seg i takt med at samfunnet forandres.

Prosjektet er fundert på de beste ideer fra ledere over hele idretts-Norge, med tilbud og praktiske råd til alle lag, som et verktøy i arbeidet med å gjøre idrettslag enda bedre.

Klubben sa ja til å delta i prosjektet, som totalt dekker mange områder, i første omgang med satsing på bareidrettsdelen gjennom rekruttering blant årsklassene 7-9 år.

Første fase i det forberedende opplegg ble administrert av Bjørn Michelsen som sammen med de fungerende aktivitetsledere for de yngste i klubben, påtok seg å gjennomføre den praktiske del av prosjektet.

Randi Sande bisto i startfasen med administrativt arbeid sammen med de aktivitetsledende, Reidun Nakstad, Dagny Buan Pedersen og Asbjørn Blåsmo. De tre sistnevnte har frem til i dag ledet både den administrative og fysiske aktivitet i Skileikutvalget som nå er det offisielle navnet. Fra året 1992 ble aktivitetsomfanget utvidet til å omfatte en videregående gruppe 8-9 åringer som fortsatt ønsket å dyrke allaktivitet. Thorvald Nakstad er leder for denne gruppa som i siste sesong i tillegg har fått 2 nye medhjelpere, Bjørn Eliassen og Øystein Jæger. Det er 2 aktivitetsskvelder hver uke.

Barnas oppslutning svinger i takt med vinterforholdene. Det har fra år til annet variert fra et 70 tall ned til ca. 20. Aktiviteten følger praktisk talt skoleåret, med oppstart på barmark og over på snø så snart det er hvitt på golfbanen ved Sommersetra der skileiken i det alt vesentlige foregår.

Skileikområdet ved Skistua benyttes bare på tampen av sesongen på grunn av mangel på lys i området. Uteaktiviteten erstattes i løpet av sesongen med 2-3 sosiale sammenkomster i BSK-hytta for deltagere og foreldre.

Den årlige avslutning foregår i ferdighetstilpassede løyper ved BSK-hytta sammen med foreldre og småsøsken, med festlig samvær, mat og drikke og utdeling av diplom og deltagermedaljer.

Klubbens ønske og håp er å få godkjent og realisert planer om et skileikområde knyttet nærmere sammen med Byåsbakkene og klubbhytta.

Sommeraktive utvalg.

Friidrett.

Klubben besluttet i 1968 å opprette eget friidrettsutvalg, og ble etter søknad opptatt i Norges Friidrettsforbund samme år.

Sporadisk aktivitet i tidligere år foregikk i fellesskap med utvalget for orientering med friidretten som en underavdeling ledet av Arvid Tangen, Bjørn Holst og Brynjulf Ollestad. Arvid Tangen, Bjørn Ollestad og Ole Buran sto som ledere det første året i det nyopprettede utvalget.

Formålet var først og fremst å holde de vinteraktive i virksomhet i sommersesongen gjennom deltagelse i terreng- og baneløp. Individuelle interesser medførte at enkelte etterhvert deltok både i hopp og kasteøvelser. I startfasen registreres at ingen klubb i kretsen i forhold til deltagerantall oppnådde så gode resultater som våre, spesielt i banestevner.

Allerede i sesongen 1969-70,-under KM i terrengløp tok guttene 9 medaljer, 2 gull, 5 sølv og 2 bronse.

Jentene var heller ikke beskjedne i sankingen av medaljer. Heidi Sørum tok 3 førsteplasser av 6 mulige i samme sesong. Resultatene sporet til fortsatt fremgang og klubben fremsto som kretsens beste i terrengløp i de årsbestemte klasser.

I klubbens tildelte KM i terrengløp i 1971, ble det hele 11 medaljer. Stig Haugen, Terje Holst, Heidi Sørum og Jan Erik Tangen ble kretsmestre. Heidi Sørum og Svanhild Eriksen var ellers representert i NM terrengløp med brukbare plasseringer.

Året 1972 var det representasjon i Donald-Duck lekene, Coca-Cola starten, Vesta Hygestevnet, ved henholdsvis Stein Bergquist, Terje Holst, Gøril Nordskog og Heidi Sørum.

KM enkle grener for jenter og gutter resulterte i 10 mesterskap, 2 sølv- og 4 bronsemedaljer.

Tilslutningen av aktive, spesielt fra langrenn, fortsatte, og sesongen 1972-73 var like god som den foregående. 12 gull, 12 sølv og 4 bronse i KM. Dessuten gode plasseringer i enkelte baneøvelser der bl.a. Anita Wold fikk gulltrøya for sine resultater i diskos. Heidi Sørum ble Trøndersk mester på 600 m. Anne Grønli kretsmester i lengde og høyde.

Under innendørs KM fikk Berit Tangen bronse i 1973 og Eivind Sten i stille lengde kl. 14 år. Stig Haugen ble kretsmester 60 m, 100 m og i lengde kl. 13 år, Steinar Hoff-Leirvik i høyde og Terje Holst på 600 m samt lengde og høyde kl. 13 år.

I åra som fulgte avtok aktiviteten, så raskt at det under generalforsamlingen i 1975 ble foreslått og nedlegge utvalget. Forslaget ble imidlertid avvist fordi det var innkommet for sent. Styret ble imidlertid anmodet om å vurdere avdelingens berettigelse.

I og med at medlemskapet i Norges Friidrettsforbund ble opprettholdt, sørget entusiastiske friidrettsinteresserte medlemmer for å avvikle de arrangement klubben ble pålagt så lenge medlemskapet varte. Etter et lite blaff i 1978-79, var det over og ut.

Året etter ble det imidlertid opprettet et Orienterings- Sommerutvalg som trenings- og arrangementsmessig skulle ivareta alle sommeraktiviteter.

Innledningsvis er Friidrettsutvalgets første ledere nevnt. Arvid Tangen og Ole Buran er i en eller annen tilknytting å finne gjennom hele eksistensperioden, likeså Bjørn Holst, Rolf Bergquist og Ola Tøfte.

Orientering.

En gryende interesse for orientering kunne spores allerede før krigen, -og ble som tidligere nevnt under den tidshistoriske del av beretningen, tatt opp som aktivitetsgren i klubben med eget utvalg i 1946, og med Michael Simonsen som formann. Det var i flere år fremover tilfredsstillende oppslutning. Blant de som i tillegg til Michael, ivret mest for holde rekrutteringen ved like og aktiviteten oppe, fremheves Arne B. Andersen, Hans Kårstein, Gunnar Simonsen, Erling Rognes, Per Wennes, Einar Smedås, og så naturligvis Brit Stokke som på spinnesiden var forgrunnsfigur.

Sesongen 1953 ble hun både kretsmester og Trøndersk mester, dessuten 2 førsteplasser i større løp. I alt deltok hun i 14 nasjonale og internasjonale løp denne sesongen. Etter hvert ble hun imidlertid så godt som enslig aktiv svale, og året 1955 var det ikke aktivitet i utvalget. Så ble det liv og røre igjen fra 1958, under ledelse av Brit Stokke, Gunnar Simonsen, Erling Rognes og Olav Meland, med faste treningsdager og nybegynnerkurs.

Oppslutningen svingte fra år til år, men med merkbar avtagende tendens, og året 1968 ble avdelingen innlemmet i et oppnevnt fellesutvalg kalt Orienterings,- instruksjon, treningsutvalget, som allerede året etter fikk navnet Orientering, Friidrett, der orientering i begge sammenheng i realiteten bare eksisterte i navnet. Livstegn fikk vi igjen i sesongen 1971-72, ved at Bjørn Sannes som formann sammen med Erling Rognes og Jan Sæther som medhjelpere, ville gjøre et forsøk på å få disiplinen i gang. Året etter trekkes også Anita Wold med i utvalget. Aktiviteten ble fortsatt stort sett klubbintern, men ikke mindre positiv av den grunn. Årsmøtereferatet fra 1975 ga imidlertid klart uttrykk for at nå var det, i et hvert fall foreløpig, over og ut.

Etter at også friidrettsavdelingen var på vei ut i 1979-80, ble det vedtatt å opprette et nytt utvalg: Orientering/Sommerutvalget, og første formann ble Torgeir Gunleiksrud, som

sammen med Leif Bjerkan, Fredrik Rossen og Johan Moxness tok mål av seg til å blåse liv i sommeraktivitetene.

Noen få av de tidligere sommeraktive og enkelte orienteringsinteresserte lot seg motivere, uten at det ble noen stor tilslutning, men oppslutningen tiltok og bar bud om en ny renessanse. Med Terje Vassbotn som leder fra 1983, holdt utvalget det gående både med innen -og utendørs trening. Avviklet ble både klubbmesterskap i terrengløp og orientering, i sesongen 1984-85 med henholdsvis 46 og 14 deltagere i nevnte grener.

Enkelte hevdet seg også bra i konkurranser forøvrig. Men interessen var dalende, og etter sesongen 1985-86 var det ingen som påtok seg vervet som leder, og utvalgsforpliktelsene overfor forbund og klubbens utøvere ble delegert til styret som pliktskyldig holdt aktivitetene i gang til og med sesongen 1986-87. Så var det ubønhørlig slutt.

Trim.

Som en prøveordning opprettet det sittende styre for sesongen 1975-76 et interimsstyre for trim med John Arvid Undlien som formann. Initiativet førte til at det på årsmøtet, etter forslag fra styret, ble vedtatt etablering av et permanent utvalg under navnet TRIMUTVALGET. Trimaktivitetene forgikk fra starten av både i Sverresborg skoles gym.sal og i Bymarka. Det var hovedsakelig damer som fant det formålstjenlig å delta. Mennene hengte seg på under kaffeturer til Geitfjellet og rømmegrøtfristelse til Elsethytta. Dette har ikke endret seg over tid. Utendørsstrimmen hadde tidsbegrensning på grunn av høstmørket, og havnet innendørs etter hvert. Oppslutningen avtok, noe som igjen førte til at det enkelte år ble problemer med tildeling av saler.

Interessen ble på nytt fanget da Unni Bakke i 1989 tok initiativ til å danne et mosjonsparti som hun på en utmerket måte har ledet helt fra starten og fremdeles leder med musikk til Aerobicøvelser. Aktiviteten foregikk fra starten av i Sverresborg skole, men senere flyttet til trimrommet i BSK-hytta.

I utgangspunktet ble det tatt sikte på helårstrim, men oppslutningen om skitrim var skuffende laber og ble etter hvert sløffet i organisert form. I en periode var det brukbar interesse for å ta idrettsmerket. Øvelsestrening på Stadion resulterte i at flere tok merket. Det ble også deltatt i idrettsmerkekampen mellom Bergen-Trondheim som endte med heimeseier. Enkelte helfrelste deltar i "Ti-trimmen" som arrangeres både som gatevandring i byens utkanter og i marka. Utvalget satset også bevisst på å få deltagerne til å avlegge prøver for idrettsmerket, noe som også lyktes. Enkelte av klubbens trimmende medlemmer har gjennom systematisk trening i en årrekke oppnådd å få påskjønnelse for innsatsen. To av dem la lista ekstra høyt: Åse Tangen fikk Statuetten i 1981, Kruset i 1986 og Kruset med miniatyr i 1989.

Arvid Tangen fikk Statuetten i 1982 og Kruset i 1987.

Utendørsstrimmen starter nå som før fra Ferista i Fjellseterveien.

Dommere.

Byaasen Skiklub har helt fra starten vært en foregangsklubb når det gjelder dommere, en tradisjon som er holdt i hevd og stadig føres videre.

Albert Vådan var første medlem som offisielt, allerede ved århundreskifte opptrådte som "prisdommer". Autorisasjon var i denne sammenheng et ukjent begrep.

Trøndelag Skidommerlag ble stiftet i 1924, og fungerte under dette navnet frem til 1940.

Det besto av dommere både fra Sør- og Nord-Trøndelag.

De første autoriserte skidommere i klubben var Ludvig Sivertsen, som senere tok forbundsdommergraden, Ole Kroppan, Leif N. Rian og Arvid Wold.

I 1929 gikk to medlemmer opp til kretsdommerprøven. Tjalve Rian og August Leinhardt. Tjalve tok året etter forbundsdommergraden.

Etter full stillstans krigsårene 1940-45 samlet de førkrigsaktive seg og berammet et konstituerende møte i des. 1945, der det ble vedtatt å opprette nytt laug med navnet Trondheim Skidommerlaug. Lauget fungerte frem til sammenslåingen mellom Sør-Trøndelag og Trondheim Skikrets i 1971, og valgte da navnet Sør-Trøndelag Skidommerlaug. Johan Simonsen ble valgt inn som første formann, og satt som formann i to 5 års perioder. Han er tildelt æresmedlemsskap i skidommerlauget

Klubben har gjennom alle år vært representert i Skidommerlaugets styre.

Gunnar Simonsen representerte klubben som hoppdommer i Skidspele i Solefteå i 1948 og 1951. Han dømte også under NM i Mo i Rana 1957/58.

Klubben hadde i 50 åra 3 aktive forbundsdommere: Gunnar Simonsen, Michael Simonsen og Odd Paulsen. Dessuten 5 kretsdommere: Eugen Hauan, Einar Wangsvig, Svenn og Knut Gundersen og Einar Smedås.

Både Gunnar Simonsen og Einar Wangsvig fortsatte etter sin aktive periode som passive dommere langt inn i 1970.

Dagens situasjon på dommersiden er som følger:

Kretsdommere: Arvid Tangen, Frode Nilsen, Arne Helgesen, Geir Dahl.

Forbundsdommere: Anita Wold, Alf Walseth, Ole Walseth.

FIS-sommer: Johan Simonsen, fra 1977.

Anita har pga. jobbsituasjon hatt hvileår i sesongene 1990/91 og 1991/92.

Av større oppgaver våre nåværende dommere har blitt satt på, nevnes:

Johan Simonsen: Flere NM, Europa- og World Cup oppdrag, bl.a. Holmenkollen flere ganger.

Tysk-Østerisk Hoppuke 1983/84 og 4 renn i VM 1989 i Lahti.

Alf Walseth: NM stor bakke i 1994.

Ole Walseth: NM liten bakke i 1994.

Som en følge av stor aktivitet i klubben på friidrettsiden i en periode, avla flere av de utvalgsansvarlige dommerprøven, med autorisasjon for sommeridrettene. I den aktive perioden fungerte Egil Bjørvig, Bjørn Holst, Arvid Tangen, Trude og Gøril Nordskog, Heidi Sørum og Terje Holst.

Både Egil, Bjørn og Arvid har fortsatt dommerstatus.

Hytter og hus.

Klubbens tilholdssted for sosialt samvær og møtevirksomhet var de første år både Jens Hansens heimsted i Kleiva, også kalt "Bellevue", der som tidligere nevnt stiftelsen av klubben fant sted, og Byaasen Skytterlags hus i gamle Lianvei ved Kyvannet, der rester av murene fremdeles kan sees.

Da Skytterlaget ble oppløst i 1916, ble klubben husløs, men et par av bygdens gårdbrukere stilte eget husvære til rådighet for nødvendige administrative gjøremål og årsmøter.

Vidarheim ble også benyttet til samme formål. I lengre tid hadde det vært arbeidet med planer for å få kjøpt tomten Søreng ved Byåsveien, og Skytterlaget hadde ved oppløsningen testamentert 1000 kroner til klubben som grunnfond til anskaffelse av klubbhus. I 1919 gikk tomtekjøpet i orden. 3,3 mål tomt ble dermed klubbens eiendom, og det ble besluttet å bygge forsamlingslokale på tomten.

Etter at de nødvendige forberedende arbeider var slutført, ble det under Generalforsamlingen den 14. april 1923 nedsatt en byggekomite. Hus ble reist, og allerede i november samme år innviet, like før klubbens 30-års jubileum.

Som tidligere nevnt i den innledende beretning, førte et økonomisk kriseår i 1927 til at huset kom på bankens hender, men gjennom en gunstig gjeldsordning fikk klubben beholde bruksretten. I 1937 ble det utgravet for og bygget kjeller under huset.

Året 1937 besluttet imidlertid Generalforsamlingen å selge både hus og eiendom.

De første etterkrigsåra var Heimevernsbrakka ved Wullumsgården klubbens tilholdssted, inntil det omsider lyktes å få satt opp brakke og "varmebu" ved sletta i Byåsbakken. Brakka ble senere påbygd. Her foregikk møtevirksomhet. Den var også rennkontor og rekvisitalager. Den står der fremdeles og fungerer, bl.a. som sekretariatbu under arrangement.

I 1969 kjøpte Byaasen Skiklubs Dameforening husmannsplassen Kari-Perstua. Initiativtaker til kjøpet var klubbens foretaksomme medlem, byggmester Olav Presthus. Eiendommen heter Søndre Sverresborg plass og ble bygslet i 1867 av Kari og Per Pedersen. De døde i 1906-07, og sønnen Karl overtok, men fraflyttet etter kort tid. Fiskhandler Paul Oddlaug fikk deretter kommunens tillatelse til å benytte plassen som sommersted. Ved hans død ble huset overdratt til Rotvoll Sykepleieforening og senere til Domkirkens Guttekor som var eier da Dameforeningen fikk tilslaget.

Stua ble rehabilitert. Den hadde to etasjer med et enetasjes uthustilbygg. Tilbygget ble innlemmet i stuearealet i 1972. Nytt uthus var da allerede oppført. Etter ominnredningen var stuearealet 42 m². Kjøkken og entre/garderobe var hverseg ca. 7 m². Vinduer ble utskiftet i 1974 og huset ble malt utvendig. Det forelå også planer om montering av utebelysning frem til Ferista i Fjellseterveien. Hovedansvarlig for rehabiliteringsarbeidet var Olav Presthus og Egil Bjørvig. Et stort antall medlemmer deltok i dugnadsarbeidene. Stua ble totalskadet ved brann natta til den 2. juni 1975.

I et fellesmøte mellom styrene i Dameforeningen og klubben, ble det gjort vedtak om å gå inn for oppføring av ny hytte. Det ble nedsatt en hyttekomite som besto av: Dagny Lorentzen, Olav Presthus, Bjørn Holst, Egil Bjørvig og Asbjørn Blåsmo, med sistnevnte som formann. Søknad rettet til kommunen resulterte i et "makeskifte".

Klubben fikk råderett over ca. 2 da. tomt ved Sverresborg Plass, ved enden av sletta i Byåsbakken, i bytte mot Kari-Perstutomta. Tinglyst målbrev er datert 28.10.1976. Arealet er 1734,2 m².

Asbjørn Blåsmo påtok seg å utarbeide romprogram og et forprosjekt, og etter at dette ble vedtatt, å forestå nødvendig oppfølging og byggeledelse. Det prosjekterte 1.bygetrinn, som også omfattet et foreløpig forslag til et byggetrinn nr. 2, ble byggemeldt i nov. 1975. Anbud ble innhentet og arbeidene bortsatt til Mesterhus A/S. Grunnarbeidene startet i juni 1976 og ble utført ved dugnad. De bortsatte arbeider ble ferdigstilt i mars 1977.

Enkelte innredningsarbeider samt malerarbeider og gulvbelegg ble utført i klubbregi som dugnad. Offisiell innvielse fant sted 27.april 1977. Innvielse og dåp den 30. samme måned, og navnet ble BSK-hytta. Vann og avløp ble fremlagt i 1981.

Det tidligere byggemeldte forslag til 2. byggetrinn ble i forbindelse med innleggingen av vann og avløp, fremlagt til ny vurdering, men bygging foreløpig vedtatt utsatt fordi tilstrekkelig behov ikke kunne dokumenteres.

Det gikk likevel ikke lang tid før behovet meldte seg, både på grunn av økt egenaktivitet og større pågang til utleieformål. Etter justering av det tidligere planutkast, ble det i et

ekstraordinært årsmøte den 14. feb.1986, vedtatt å realisere utbyggingen. Etter søknad fikk klubben tilskudd både fra Trondheim kommune og STUI.

Arbeidene ble igangsatt høsten 1986. Praktisk talt alle arbeider ble utført som dugnad. Etter at råbygget var ferdig, avtok dessverre dugnadsinteressen etter hvert som det nærmet seg en forventet ferdigstillelse, men de nødvendigste rom kunne tas i bruk i 1987. Den endelige ferdigstillelse ble markert først i 1988. Senere har hytta fått et bodtilbygg.

Hyttekomiteene har senere besørget installasjon av ventilasjonsanlegg,-montert ny kjøkkeninnredning og foretatt utbedring av de sanitære forhold, også med tilpassing for funksjonshemmede. Det er også innredet et ekstra toalett. Haakon Nakstad har stått i spissen for realiseringen av det meste av disse arbeidene.

Den utstrakte bruk av hytta har etter hvert medført synlig slitasje både på hus og innredning. Vi håper og tror at dugnadsånden fører til en snarlig innsats for å rette på forholdene.

Bakker og anlegg.

Blyberget.

Hovedarena for hopperne i 1880-90 åra. Ble landskjent da Gustav Bye gjorde sitt rekordhopp på 30 meter. Han ble den første trønderske kongepokalvinner. Det skjedde i landsrennet i Blyberget i 1892.

Bakken ble brukt som hoppbakke helt frem til 1940. Som treningsbakke for de yngste ble den også senere brukt. I 1950-åra var det hektisk byggevirkosomhet i området, og bakkene ble kjærkomment oppholdssted for barna. Slalåmsporten var på vei inn og bakkene passet godt for å drive hopp og slalåm side ved side.

Vinteren 1960-61 monterte en gruppe entusiaster fra Trondheim og Omegn Skikrets lys i bakken, og det ble besluttet at Trondheim kommune skulle dekke strømutfgiftene.

BSK's slalåmavdeling ble stiftet året etter og kunne dra nytte av den nye lysløypa.

Hoppaktiviteten i bakken avtok i og med at Byåsbakken og Granåsen ble utbygd, mens slalåmtrening foregikk helt frem til 1970-71 bortsett fra enkelte sesonger med dårlige snøforhold da bakken i Fagerlia egnest seg bedre. Etter sesongen 1968-69, da det ble holdt slalåmkurs i Blyberget, fikk klubben tilbud om penger til skitrekk dersom egnet bakkeprosjekt kunne disponeres. Et godt og omfattende prosjekt ble utarbeidet, men måtte av forkjellige grunner skrinlegges.

Høsten 1973 ble det pånytt snakk om heis og et enklere trekk ble prosjektert. Avtale om leie av heis som sto i Skiinstruktørbakken gikk i orden, likeså konsesjonsavtale med grunneier Johan Stokke. Finansiering ble også ordnet. De kommunale instanser var imidlertid ikke villig til å fremskaffe den nødvendige 3-fasers strøm. Redningen kom fra Sør-Trøndelag Kraftselskap som i samarbeid med dugnadsvillige medlemmer sørget for et provisorisk opplegg.

Heisen kunne dermed settes i gang 1. juledag 1973, men bare opp til den ene bakken.

Trondheim kommune betalte monteringsutfgiftene.

På grunn av snøforholdene i Blyberget ble det anbefalt at et permanent anlegg heller burde plasseres i Fagerlia. Nødvendige tillatelser ble også her innhentet, men Fagerlia Vel så helst at den tiltenkte trasé ble tilplantet.

Ny provisorisk kabel ble lagt i Blyberget av Trondheim E-verk og heisen kom i drift. Med økonomisk støtte fra Slalåmsportens Venner, som hadde vedtatt å avslutte sin virksomhet og velvilligst fordelte sine midler på Freidig og BSK,-lyktes det å få et permanent heisanlegg i

bakken. Trondheim kommune bevilget dessuten penger til utvidelse av traséen og ved energisk dugnadsinnsats ble utvidelsen realisert.

Høsten 1977 ble det så reist en "enebolig" for heisføreren. Det ble foretatt hugst i den øverste traséen og Park-og Idrettsvesenet v/ Øyvind Moen sørget for nye heisarmaturer.

Uten den positive medvirkning fra grunneier Johan Stokkes side, ville prosjektet ikke latt seg gjennomføre, og klubben er ham stor takk skyldig for all den velvilje han har vist knyttet til klubbens bruk av sin eiendom.

Byåsbakkene.

I de første åra i klubbens historie hadde klubben en bakke på Østre Selsbakk. Den ble ekspropiert ifm utbygging av Dovrebanen i 1912. Det ble sendt søknad til Trondhjems Magistrat om tillatelse til å rydde ny bakke i Thorshaugaasen i Bymarka. Denne ble innvilget og byggearbeidet startet i 1915. Bakken ble åpnet året etter. Senere har ombygging funnet sted i årene 1923, 1933 og i 1945 som en bortimot total gjenreising etter forfallet under krigen, da både fartsbru, hopp og tribuner forsvant. I forbindelse med denne opprustning ble det også montert lysanlegg. Høsten 1946 ble overgangen utbedret.

"Lillebakken" ble også klargjort samme år, og fartsbrua til "Storbakken" forhøyet med en avsats.

Vinteren 1949-50 brøt hoppet sammen pga snømengdene. Mot slutten av 50 åra var det åpenbart at provisoriske utbedringer ikke lenger kunne fortsette og at en total ombygging måtte til. Forberedelsene tok til i 1959 og senhøsten 1961 sto bakkeanlegget ferdig gjenreist. Sletta ble drenert, oppfrest og tilsådd, og det ble reist en 12 m2 stor hytte og et uværsskur på østsiden av sletta.

Fartsbrua på den mellomste bakken ble påbygget en avsats i 1963. Begge bakker ble tilsådd og det ble montert to-veis vinsj. Etter hvert ble det også både signallys, høyttaleranlegg og slådd.

Hytta ble utvidet til det dobbelte areal i 1968. Øverste avsats på fartsbrua utvidet i 1972 og 2 nye trapper ble bygget for hopperne. I 1975 startet opparbeidelsen av en "Minstebakke" Øst for storbakken. Den ble tatt i bruk sesongen 1976-77.

I 1978 ble bakken ytterligere forbedret og den mellomste bakken totalt ombygget i 1980.

Store deler av lysanlegget ble også utskiftet og komplettert.

I 1989 ble det som den fjerde i rekken,- bygget en rekruttbakke vest for hovedbakkeanlegget. De tallmessige data for bakkene finnes under hoppkapitlet i beretningen.

Byaasen Skiklubs Dameforening.

Skal en dømme etter det som er nedtegnet i de første års protokoller, holdt klubbens damer seg beskjedent i bakgrunnen.

Det som avslører at de høyst sannsynlig og hjertelig var til stede, er referat knyttet til festlige samvær der "dansen gikk med liv og lyst".

Det er all grunn til å tro at det ikke,- som på hellensk vis, var bare menn på dansegulvet.

Det er like utenkelig at det ved datidens mange omtalte inntektsbringende pakke-og kurvfester, ikke sto kvinner bak. Typisk er også at auksjonarius i slike sammenheng blir omtalt som "meget habil og fikk megen honør", mens damene som utvilsomt hadde sørget for auksjonsvarene, ikke ble nevnt.

Det er all grunn til å tro at de selv i sin uorganiserte tilværelse frem til først på 1930-tallet, var med der noe skjedde, og den gang som nå gjorde en innsats til klubbens beste som det sto respekt av uten at det alltid ble bokført.

Den første Dameavdeling ble opprettet i 1934, og omfattet både de skiaktive og "passive" damer i klubben som frem til krigsutbruddet i 1940 i organiserte former fortsatte sitt uegennyttige arbeid til klubbens beste.

I krigsåra var det i likhet med aktivitetene forøvrig, også stille på damefronten. Om det var respekten for å trække det mannsdominerte miljø på tærne, at de også beskjedent holdt seg litt i bakgrunnen i etterkrigsåra,- helt frem til året 1964, skal være usagt, men faktum er at det først i dette året ble tatt initiativ til å danne Byaasen Skiklub`s Dameforening. Et møte ble trommet sammen hos Turid Mo den 12.nov. nevnte år, og datoen ble senere betegnet som stiftelsesdagen. Det møtte 7 damer:

Turid Mo, Anne Olsen, Kari Olsen, Ruth Bjørvig, Gerd Walseth, Gerd Larsen og Aina Misfjord. Møtet ble også å betrakte som konstituerende og følgende styremedlemmer ble valgt: Gerd Larsen, leder. Ruth Bjørvig, kasserer. Turid Mo, sekretær.
Foreningens formål: Støtteforening til Byaasen Skiklub.

Diverse tiltak ble omgående satt ut i livet: Salg av pølser, vafler, kaffe og annet drikke under renn i bakken,-arrangement av medlemsfester etc.,- og de fikk uforbeholden ros for sine tiltak. Det ble penger i kassa som stimulerte de 7 til å utvide aktiviteten til å omfatte loddsalg med gevinster som var fremskaffet både ved "tiggergang" og ikke minst egne håndarbeider. Det fortelles om mange såre halsar og tørre tunger etter klistring av bortimot ett tusentall loddkonvolutter.

Allerede ved det første høstmøte kunne de aktive damene fremlegge et overveldende resultat. Dette kan stå som et beskrivende eksempel på utallige gjentakelser i ulike støttetiltaksformer fremover. Det kan vel knapt tenkes en eneste begivenhet i klubbregi,- knyttet til hytte, bakke og arena, hvor ikke Dameforeningen har vært involvert i en eller annen sammenheng. En verveaksjon i 1967 blant aktive barns mødre resulterte i at det til et påfølgende fellesmøte stilte 13 nye damer. Snart var oppmøteantallet enkelte ganger nærmere 30.

Bannersaken var et av de økonomisk store løft frem mot 75 års jubileet i 1968. Av andre arrangement nevnes:

Mannequinoppvisninger,- årlige juletreffester, martnassalg på Torvet, og sist, men ikke minst arbeidskrevende, de etterhvert tradisjonelle julemesser. Festlig samvær ble det plass til innimellom arbeidsøktene.

Flere minneverdige høstturer til Væktarstua, Stølsvang og Nordpå. Foreningen hadde i 1969 et ekstraordinært årsmøte angående kjøp av husmannsplassen Kari-Perstua. Det ble vedtatt å kjøpe stua. Under kapitlet Hytter og hus har dette fått en mer utførlig omtale.

Etter et omfattende dugnadsarbeid med stor oppslutning fra begge kjønn, kunne hytta innvies den 12. januar 1970. Hele 27 personer var tilstede. Fra Bymarkutvalget møtte Erling Kirksæter og fra pressen Victor Johansen. Dameforeningen hadde endelig fått "et sted å være", til og med en fredet perle i Bymarka. I 5 år var stua den uunnværlige samlingsplass. Ikke bare for damenes aktiviteter, men også for klubbens administrative og sosiale virksomhet.

Men så, i juni 1975 brant Kari-Perstua ned. Det ble en ny omflakkende tilværelse for arbeidsmøtene, inntil ny hytte ble reist for enden av sletta i Byåsbakken.

20 års jubileet ble behørig markert med fest på Skistua den 5. des. 1984. I anledning jubileet fikk foreningens medlemmer som takk for sitt aktive og målbevisste arbeid, og som synlig

bevis og minne for sin innsats, tildelt hvert sitt jubileumsbilde med portretter av dem som den gang fikk tilnavnet " den harde utholdende kjerne".

Året 1986 ble det etter overenskomst mellom klubbens styre og styret i Dameforeningen vedtatt navneforandring til Byaasen Skiklub Støtteforening. Foreningen bibeholder sin uavhengige status og har vedtatt egne lover. 25 årsjubileet ble feiret med en tilstelning i BSK-hytta den 5. des 1989, der klubbens arbeidsutvalg var vertskap.

Foreningens innsats har så visst ikke stått noe tilbake i de åra som er gått frem til årets 100-årsjubileum, som fra starten i 1964, frem til og inn i dette ærverdige år, har hatt disse ledere:

Tekst under bilder.

Gerd Larsen	1964-66	Kari Olsen	1975-75
Aina Misfjord	1966-69, 1970-71, 1984-86	Anne Marie Grønvik	1981-82
Oddny Presthus	1969-70	Tove Bjerkan	1986-88
Elsa Holst	1971-73, 1978-81, 1982-84	Asbjørg Hellesvik	1988-94
Dagny Lorentzen	1973-75		

For tiden er hovedoppgaven å finansiere driften av BSK-hytta, og midlene kommer slett ikke "rækandes på ei fjøl".

Det er i denne forbindelse fristende å trekke frem et utsnitt fra forfatterens prolog til 90-års jubileet, -forøvrig supplert til 100 år-begivenheten,- om at det kanskje fortsatt blir "mæst pæng fra støttelag som går fra hus te` hus me` `teggarkrus. Det e` slik det e`, og kanskje te` en viss grad må vær!

Mønstre ser vi klart heilt fra start.

Far sett ve` åran,-mens mor tørke tåran,- og spinn for at avkom ska` vinn`.

Beiningskurv, laup og tine. Sirupskak og lefsekline,-auksjonsfæst og sexa. Sjøl me` dagens kulturpæng e` de` stort sett samme læksa.

Det monne så lite mot de` vi træng, og fortsatt må tombola, loddsalg og messa fostre idrettens prinsa og prinsessa."

Klubbens tradisjonelle juletreffest for barn ble som seg hør og bør også et ledd i 100-årsjubileums arrangementene og naturligvis i Støtteforeningens regi. Festen fant sted i BSK-hytta den 5. des. og 35 av klubbens yngre garde og 15 foreldre/foresatte innfant seg. En profesjonell gruppe fra Breidablikk Skolemusikkorps sørget for variert underholdningen i form av sangleiker, konkurranser og film i storsalen. I peisestua ble det servert kaker, brus og kaffe.

Med all mulig respekt for alle som gjennom mange år har ofret tid og krefter i støttetiltak for klubbens beste, må det være på sin plass å nevne enkelte i den gruppen som tidligere er nevnt, og som ved 20 årsjubileet fikk tilnavnet "den harde kjerne".

Det gjelder i første rekke de tre som ved sin innsats er blitt tildelt klubbens høyeste utmerkelse,- diplom som tilkjenner æresmedlemskap for fremragende aktiv og administrativ innsats.

De tre er Aina Misfjord, Elsa Holst og Kari Buran.

Men som før nevnt om kusker, hester og spann og tunge lass, og uten forkleinelse for mange andre som også burde vært nevnt, finnes trofaste gjengangere i kildematerialet som i vesentlig grad har vært med å trekke lassene:

Oddny Alstad, Gina Amdam, Grethe Berg, Anne Marie Bergquist, Elin Blåsmo, Evy Dahlø, Bergljot Farstad, Lisbeth Gunleiksrud, Laura Hauan, Turid Michelsen, Oddny Presthus, Brynhild Rian, Eva Simonsen, Anna Sommervold, Ingeborg Stigum, Ragnhild Sæter, Aase Tangen, Olaug Thorkildsen, Marie Tøndel, Anne Marie Walseth.

Noen har falt fra, men de fleste tar fortsatt sin tårn sammen med yngre krefter som vi håper etter hvert skal ivareta og videreføre oppgavene i den samme ånd.

Jubileumsfesten.

100 år den 03 12 1993.

Jubileet ble behørig markert med fest på Lian Restaurant. Festkomiteen hadde gjort et solid forberedende arbeid som preget arrangementet fra ende til annen. For gjester som ikke fant det formålstjenlig å bruke egne biler, var buss oppsatt fra Byåsen Butikksenter. Ved ankomsten ble gjestene møtt med fakkelborg av aktive løpere i klubbdrakter og fanfarer av en blåsegruppe fra Grenaderkorpset, -og vel innenfor dørene ønsket velkommen av festkomiteen, - traktert med sherry-, og æresmedlemmene fikk hver sin røde knapphullsrose. Hele 93 gjester ankom etter hvert, hvorav 7 innbudte fra Kommunen, Sør-Trøndelag Skikrets, Sør-Trøndelag Idrettskrets og representant for Norges Skiforbund.

Omfavnelser, håndtrykk, gjenkjenningsskåler, lykkeønskninger på dagen og passiar ved småbord i den smakfullt festdekorerte salongen, inntil gong gongen omsider maktet å overdøve den høylytt skravlende, lattermilde forsamling og bar bud om forflytning til festmåltid.

En smakfullt dekket og pyntet spisesal åpenbarte seg i restaurantens 1. etasje. Pondus Duo besørget taffelmusikken. Med alle gjester på plass, fremførte Kjell Haugseth den ærbødige hilsen til Idrettsbevegelsens høye beskytter, HM Kong Harald.

Reidun Nakstad ønsket velkommen til bords og introduserte Gerd Røe Nilsen, kveldens toastmaster.

På menyen kunne vi lese:

Rekecocktail med toast. Røkt svinekam med garnityr. Hjemmelaget karamellpudding. Kaffe. Hvitvin. Rødvin. Alkoholritt. Det ble til en festmiddag som vil bli husket lenge.

Etter at forretten var fortært, holdt formannen, Thorvald Nakstad, en tale hvor han spesielt understreket klubbens betydning for skiglede og skiidrett i området gjennom 100 år, og de mange tillitsmenns innsats i disse årene.

Festtalen var en rimprolog, en kavalkade gjennom klubbens 100-årige virke, forfattet og fremført av Asbjørn Blåsmo, etterfulgt av klubbens sangen unisont til akkompagnement av Pondus Duo.

Med utgangspunkt i disse innslag, holdt Gerd Røe Nilsen en spirituell og inspirerende tale knyttet både til fortid, nåtid og med vyer inn i fremtid for klubben vår, og flettet så de øvrige taletrengte inn i tur og orden med sine hilsningstaler, hver især med hyggelige, bærende omtaler av klubben og med gaveoverrekkelser.

Fra Trondheim kommune representert ved kulturdirektør Vigdis Moe Skarstein, sjekk og litografi av kunstneren Kjell Stig Amdam.

Fra Sør-Trøndelag Idrettskrets ved leder Stig Svendsen, som for anledningen også representerte Norges Skiforbund, Gong Gong (tradisjonsgaven med inskripsjon) og blomster.

Fra Sør Tr.lag Skikrets, representert ved formannen Gunnar Nypan, glasspokal med inskripsjon og blomster.

På vegne av forsamlingen takket så Alf Walseth pent for maten, og manet vertskap og serveringspersonalet frem til velfortjent applaus.

En etasje opp var kaffen klar, baren åpen og musikken på plass. Under kaffen fortsatte overrekkelsene.

Vimpel til flaggstanga ved hytta fra Annar Ryjord, Eugen Hauan og Gunnar Simonsen, overrakt av Eugen.

Vandrestav med inskripsjon til formannen og fremtidige formenn fra Skileiklederne, Reidun Nakstad, Asbjørn Blåsmo og Dagny Buan Pedersen, overrakt av sistnevnte.

Maleri utført av Georg Christiansen fra BSK`s støtteforening og Hyttekomite.

Fra REMA 1000 Byåsen Butikksenter kunne formannen meddele om mottatt pengegave.

Thorvald Nakstad fant så tiden inne for utdeling av æresbevisninger. Klubbens høyeste utmerkelse, Diplom, tildelt som æresmedlem for fremragende aktiv og administrativ innsats, ble tildelt:

Elsa Holst. Reidun Nakstad. Bjørn Michelsen. Johan Simonsen.

Innsatspremien tildelt: Kolbjørn Oshaug. Per Ole Ryjord.

Så ble det danset til langt på natt. Ut i de små timer var bussen igjen på plass og "rasket" med seg de mest utholdende, -forøvrig et overveldende flertall, til et ekstra festlig samvær på fire jul, nesten frem til døren for en og hver.

Jubileumsmottagelse.

Den 14. des.1993 ble det arrangert en mottagelse i BSK-hytta. Det ble sendt invitasjon til våre kommunale kontaktorganer, andre idrettslag, klubbens æresmedlemmer og tillitsvalgte. Med gode ord og hilsener hedret gjestene klubben for 100 års virke, og overrakte klubben sine oppmerksomheter.

Representert var: Trondhjems Skiklub. Trondheim Golfklubb. Sverresborg Idrettsforening. Byåsen Idrettslag. AS VM PÅ SKI. Bratsberg Idrettslag. Trondheim kommune Avd. Bydrift. Flatås Idrettslag. Trolla Idrettslag. Ranheim Skiklub.

Ved denne anledning ble det overrakt innsatspremier til:

Trine Beate Wold, Lene Johansen, begge for innsats i langrennssporet og til Tor Arne Fjellvikås for hans innsats i hoppbakken.

Jubileumsmarkering for de yngste.

Klubbens jubileum skulle naturligvis markeres for flest mulig av de klubbtilhørige.

Langrennsavdelingens gruppe 15-16 år var festkomite for et arrangement, som med økonomisk støtte fra klubben tok seg av ungdomsfesten i BSK-hytta.

Komiteens kontaktpersoner var Trine Wold og Thomas Eilertsen.

En god og ryddig invitasjon førte til at det lørdag 18. des. møtte 34 ungdommer i alderen 10-16 år, kledd i det peneste de hadde som invitasjonen anmodet om, til ei festpyntet hytte der Jo Espen og Steinar Sørget for musikk, Hans Ole var lysmester og Benjamin og Thomas hadde sørget for planlegging og innkjøp. Etter velkomst med gløgg ble det servert pizza, brus og smågodt.

Så var det dans i storsalen. Yngste deltager fant det fornuftig å avslutte ved midnatt. De eldste holdt ut et par timer inn i neste dag. Det var alt vi fikk vite.

Henting, varetransport og sovende vaktjeneste ble ivaretatt av Kjell Haugseth og Tor Andersen.

For de aller yngste arrangerte Støtteforeningen Juletreffest søndag den 5. desember. 35 barn og 15 voksne deltok i den vellykkede festen der det var både underholdning, bevertning og pakker fra Byåsnissen.

Etterord.

Klubben vår har nådd frem til en minneverdig "matstasjon". 100 år er tilbakelagt og er presentert som historiske fragmenter fra fortid og nåtid, fra unnfangelse til dåp, gjennom oppvekst, modning og voksen alder, som forhåpentlig har gitt deg mulighet til å danne et helhetsbilde av klubbens engasjement frem til og delvis inn i jubileumsåret, der målsettingen alltid har vært, og fremdeles er nedfelt i klubbens formålsparagraf, "ved samarbeid og kameratskap å fremme idrett og friluftsliv i sunne former", og der målet er klart definert i klubbsangen siste vers.

Personlig ønsker jeg alle klubbens medlemmer, og alle andre som sammen med oss, målbevisst arbeider for idrettsbevegelsens fremtids fjerne, lykke til. Jeg finner ingen bedre måte å gi uttrykk for de egenskaper og den målsetting vi sammen skal formidle og nå, enn ved de enkle og sunne prinsipper som formålsparagrafen og klubbsangen bærer bud om.

Asbjørn.

Knaushopping i Bymarka.

"Bellevue"

Etter akvarell av H.K. Stabell

Heimsted til Jens Hansen i Kleiva. BSK holdt sitt stiftelsesmøte her i 1893. Stabburet står der i dag, men Kleiva er omdøpt til Munkvollveien.

De andre bygningene ble etter hvert revet i 1960 åra.

"Bellevue" fikk navnet sitt før 1890. Det var heimen til gjørtleren i Kleiva. Jens i Kleiva var den siste gjørtler der. Jens var en arbeidsom, omgjengelig byåsing det sto stor respekt av og var i sin unge dager en ivrig skihopper. Kleivabakken lå like ved heimen. Det ble hoppet over veien og unnarennen endte ned mot den nåværende Gjørtlervegen. Denne veistumpen, i tillegg til det gjenstående rødmalte stabburet, er de eneste minner i dag.

Trønderrennet i Byåsbakken 1934.

Fra v.: Karl Olav Foss, Meldal. Thorvald Heggem, Rindal. Einar Wangsvig BSK. Olav Lian, Freidig

Byåsbakken.

Trønderrennet 1934.

Snøen er påkjørt i hele bakken.

Påskerenn i Selbu 1934.

Fra v.: Tjalve Rian, Trygve Rolseth, Adolf Brandhaug, Bernt Hansen, Peder Jensås, Michael Simonsen, Eugen Hauan, Annar Ryjord, Johan Berg.

Søreng.

BSK's klubbhus ved Byåsveien. Bygget 1923.

Barske gutter og myndig leder i Granlibakken Ranheim.

Fra v: Arthur Hartvigsen, Knut Lund, Sigurd Susegg, Sven Gundersen, Per Ålstedt, Harald Susegg, Roar Nilsen, Egil Hauan (leder), Arnfinn Melheim, Roar Gossmann.

På toppen av Byåsbakken 1934.

Klubbrennet.

Fra v.: Adolf Brandhaug, Leif Eggan, Johan Berg, Johan Opland, Andreas Vanvik, Gunnar Andersen, Annar Ryjord, Gunnolf Berg, Michael Simonsen.

Tunge tak i bakken etter 5 lange krigsår.

Byåsbakken 1945.

Nybygging etter krigens skader.

Brit Stokke mottar æresbevisnig i Orientering.

Gutterenn i Thorshaugen.

"Gaukere" på vei opp til akebrettseansen.

Klubbrenn i Premiebakken, Torshaug 1947.

Med nr. på brøste`og klar til start.

Motto: Om blått vi samlet står om denne klubben vår så jubles det om atter 100 år.

Anita-3x19,5

Tor Arne Fjellvikås, Håkon Johnsen, John Anders Borgen, Kristian Ryjord

Den skal tidlig krøkes...

Står på til siste stavtak.

Her går det unna i motene med Trine Beate Wold.

Lene mot mål i Hovedlandsrennet 1992.

Noen av våre blant Alpinist Donald Duckers 1975.

Svein og Lars Wold-Olsen, Stig Erik Uldriksen og Tom Vollan

BSK-hytta.

Senhøsten 1993.

Bildeunderskrifter.

Det første styret.

Konrad Dahl	H.K. Stabell	Jens Hansen	Einar Ianssen	John Wold
Formann	Viseformann	Kasserer	Sekretær	Styremedlem

Innledende tekst over portrett.

Etterkrigsåras formenn har som sine forgjengere pliktoppfyllende og entusiastisk med god støtte av sine arbeidsutvalg og avdelingsledere sørget for å holde klubben i hevd.

Einar Wangsvig, Eugen Hauan og Annar Ryjord, som alle har hatt formannsverv på begge sider av krigsåra, er tids- og bildemessig plassert som "førkrigsmodeller".

Portrettunderskrift.

Gunnar Simonsen 1946-47	Arne B. Andersen 1947-Nov. 47	Erling Rognes Nov.1947-48	
Michael Simonsen 1948-50	Sven Gundersen 1950-51	Bjørn Åldstedt 1951-52	
Knut Gundersen 1952-54	Knut Wennes 1954-57	Egil Bjørvig 1963-66, 1967-68	
Oddvar Mo 1966-67	Herberth Walseth 1968-69	Karl Stigum 1969-70	
Gunnar Hoff-Leirvik 1970-73	Bjørn Holst 1973-75	Asbjørn Blåsmo 1975-82	
Gerd Røe 1982-84	Svein Lillebakken 184-88	Erik Haugane 1988-91	Thorvald Nakstad 1991-og nåv.

Bildeunderskrifter og tekst i portrettfelt.

Æresmedlemmer.

Klubbens høyeste utmerkelse er Diplom tildelt som æresmedlem for fremragende aktiv og administrativ innsats.

Fra 1930-åra frem til i dag er denne utmerkelsen tildelt disse 19 avbildede medlemmer.

Gunnar, Eugen, Egil, Annar, Aina, Asbjørn, Elsa, Reidun, Bjørn, Johan og Kari er fremdeles i blant oss.

Årstall	Æresmedlemmer BSK
	Peder Ramberg (død 1942)
1935	Ludvig Sivertsen
1946	Ole Dragvold

1935	Einar Wangsvig sen., Ole Dahlhaug
1964 (?)	Otto Strøm
1950	Egil Hauan
1973	Gunnar Simonsen, Eugen Hauan, Herberth Walseth
1978	Egil Bjørvig, Erling Rognes
1982	Annar Ryjord
1983	Aina Misfjord, Asbjørn Blåsmo
1993	Elsa Holst, Bjørn Michelsen, Reidun Nakstad, Johan Simonsen, Kari Buran

Bildetekster.

Arbeidsutvalget i jubileumsåret

Bak: Bodhild Christiansen, Tor Andersen

Foran: Johan Simonsen, Anders Dahlø, Thorvald Nakstad.

Jubileumsårets festkomite.

Bak: Dagny Buan Pedersen, Kjell Haugseth, Roar Pedersen, Thorvald Nakstad.

Foran: Per Erik Wold, Reidun Nakstad.

Værsågo`å glan. Vi sponses av ELAN.

Friskuser i "gammel sittestilling" foran sesongåpning i Byåsbakken.

Fra v: Lars Michelsen. Roar Wold. Anita Wold. Michael Simonsen.

Tor Michelsen. Dag Eivind Henriksen.

I svevet i Larsbakken.

Tuppa "opp" og kroppen flott i stil,- faller han så skjer det met et smil.

Blyberget. Hovedarena for hopperne i 1880-90.

Landsrenn 7. feb.1892.

Snømangel.

Klubbrenn i Byåsbakken 1939.

På hoppet: Eugen Hauan, Knut Gundersen.

På dommertribunen i Byåsbakken.

F.v. Johan Simonsen. "Sjæfe`n". Rolf Elvenes. Egil Løvås.